

Primul an fără Dan

Din păcate, pe 16 mai 2021, s-a împlinit un an de la trecerea în neființă a colegului și prietenului nostru Dan Cîmpeanu. A fost un an greu, un an care a stat sub influența pandemiei, un an în care Dan ne-a lipsit mai mult decât ne închipuim.

La toate întâlnirile noastre, este aproape imposibil ca vorba și gândul să nu ne ducă insesizabil la Dan. Ne aducem aminte cu plăcere de toate momentele în care ne-am bucurat și am suferit împreună, de toate clipele petrecute cu el, cu Dan al nostru.

Pe zi ce trece, ne lipsește din ce în ce mai mult, chiar dacă știm că el este în fiecare moment alături de noi, veghindu-ne... și îndrumându-ne pașii, așa cum numai el știa să o facă, zâmbind, cântând, încurajând pe fiecare în parte și pe toți la un loc...

Acum, la împlinirea unui an de la nefericitul moment, nu putem să nu ne aducem aminte și să nu-i transmitem că ne este foarte dor de el, de Dan al nostru!...

Odihnește-te în pace, prieten drag!

Colectivul D.C.E.C.S.

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 24, NR. 645, MAI 2021

Editorial

Un nou început

Iată că, odată cu trecerea primelor zile ale lunii mai, am trecut şi noi prin Sfintele Sărbători Pascale, atât de dragi sufletului nostru creştin. Că nu le-am mai sărbătorit ca altădată, acasă, cu familia lărgită, sau cu prietenii, undeva, în mijlocul naturii, asta nu ne-a împiedicat să vedem, în continuare, în Sfântul Paşte, sărbătoarea începutului vieţii spirituale a creştinătăţii. Paştele comemorează moartea prin răstignirea pe cruce a Domnului nostru Iisus Hristos, dar omagiază şi Învierea Sa, a treia zi, după cum mărturisesc Sfintele Scripturi, dovadă clară că orice sfârşit înseamnă un nou început.

Criza pandemică, prin care trecem şi care parcă nu se mai sfârşeşte, ne afectează, în continuare, viaţa, clipă de clipă. Trebuie să găsim puterea de a nu o lăsa să lovească în credinţa din noi. E drept că trăim momente de derută totală, când auzim că o cunoştinţă, un vecin, un coleg, un prieten, o rudă... au plecat definitiv dintre noi, aşa, pe fugă, cu o grabă inexplicabilă, de parcă s-ar fi ruşinat de lumea pe care o părăsesc.

Aceste evenimente traumatizante ne destabilizează, ne secătuiesc de energia vieţii, ne pun la pământ, încât ne vine să ne întrebăm, asemenea Mântuitorului: „Eli, Eli, lama sabahtani?" („Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?"). Să fie oare aceste momente grele (dominate de o frică ce ne asupreşte sufletul şi ne îmbătrâneşte trupul), nişte probe pe care trebuie să le trecem spre a ne desăvârşi ca fiinţe umane adevărate, nişte probe benefice devenirii noastre? N-ar trebui ca, după ce vom trece peste ele, să fim mai buni, mai blânzi, mai umani? N-ar trebui să ne schimbăm atitudinea faţă de tot şi toate, străduindu-ne să ne facem viaţa cât mai plăcută nouă şi celor din jurul nostru? Măcar în numele unui argument suprem: Nu trăim de două ori!

Venim pe lume din întuneric. Plecăm, mai devreme sau mai târziu (după cum ne-a fost rânduit), în întuneric. Nu cumva acelaşi întuneric ne bântuie existenţa, de umblăm pe îngustele cărări ale vieţii legaţi la ochi? Orbiţi de vanităţi, nu suntem capabili să facem diferenţa între bine şi rău, nu suntem în stare să acceptăm diversitatea de orice tip, confundăm noţiunile esenţiale şi, de aici, răutatea, invidia, indiferenţa, care, la rândul lor, duc la conflicte interpersonale şi internaţionale, greu de controlat.

Ar fi de preferat să rămânem cu sinele nostru şi să ne simţim bine în însingurarea noastră, dar suntem fiinţe sociale şi avem datorii, pe care nu le putem ignora...

Domniţa Neaga

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

Centrul EUROPE DIRECT Teleorman şi-a deschis porţile

Începând cu 1 mai 2021, Centrul de informare ***EUROPE DIRECT Teleorman***, găzduit de Biblioteca Municipală "Gala Galaction", structură a Direcţiei pentru Cultură, Educaţie, Creaţie şi Sport Roşiori de Vede şi-a deschis porţile pentru teleormănenii interesaţi de aspecte legate de Uniunea Europeană. Proiectul este finanţat de Uniunea Europeană şi Consiliul Local al Municipiului Roşiori de Vede. Suma totală estimată alocată pentru România în 2021 (mai-decembrie) este de 563.208 euro. Pentru perioada 2022-2025, grantul anual dedicat fiecărui centru EUROPE DIRECT va fi de 30.400 euro.

EUROPE DIRECT Teleorman este membru al reţelei EUROPE DIRECT din România, care, la rândul său, face parte dintr-o reţea de centre la nivel european. În România, reţeaua EUROPE DIRECT are 24 de centre, răspândite geografic în toate zonele ţării. Reţeaua este administrată de Comisia Europeană şi coordonată de Reprezentanţa Comisiei Europene în România, iar structurile-gazdă ale centrelor sunt selectate periodic în urma unei cereri de propuneri. Ultimul apel s-a desfăşurat în anul 2020, noile centre fiind selectate pentru o perioadă de cinci ani, 2021-2025. Toate aceste centre aduc Europa mai aproape de cetăţeni şi îi ajută să se implice în dezbateri privind viitorul Uniunii Europene.

Cât priveşte misiunea Centrului EUROPE DIRECT Teleorman, aceasta se identifică cu cea a Reprezentanţei Comisiei Europene în România şi anume aceea de a contribui la o cât mai bună înţelegere a Uniunii Europene, a scopurilor, valorilor şi politicilor acesteia, a priorităților pentru anul 2021: ***Pactul verde european*** şi ***O Europă pregătită pentru era digitală***, de a încuraja participarea activă a cetăţenilor, în special a tinerilor, la dezbaterile privind viitorul proiectului european prin ***Conferinţa pentru Viitorul Europei***, precum şi despre alte teme europene de interes pentru diverse categorii de public din regiune.

Continuare în pagina 8

Marinela Ruşanu,
Aurelia Bărbuţ
Foto: **Aurelia Bărbuţ,**
Argentin St. Porumbeanu

„NUNTA DE-A DOUA"

Cu nețărmurită amărăciune și lacrimi izvorâte din amintirile copilăriei, ale *ecourilor pe Călmățui* și ale vieții de zi cu zi, fac cunoscută roșiorenilor plecarea dintre noi a unui *trubadur din câmpia teleormăneană:* **DUMITRU VASILE DELCEANU (1944-2021)**.

El a venit **Dinspre singurătate...** Sălașul i-a fost **Între lacrimă și stea**, de unde, încă din pruncie, s-a spovedit la **Cerul din fântâni**, îngrămădind în ființa lui gânduri câtă iarbă, câtă frunză și, bolnav de vis, și-a adăstat **Anotimpul vindecării**. A cuibărit în sufletul său **Pasărea de fum** țâșnită din spuma iubirii și, să nu se surpe-n tânguire, a adormit-o la câte-o vreme în **Lumina crucii**, păzind-o grijuliu în ceasuri de **Beţii închinate** să nu şi-o ademenească, parşivă, **larba de sub pământ.**

S-a văzut ajuns **Păstor printre năluci**, tăvălindu-şi sângele bătrân în **Zăpadă şi cenuşă**, să nu mai știe și el nici alții cum a fost curat și s-a murdărit de viață, ori dimpotrivă. Se pomenea întrebându-se cine este el, ce caută **Răstignit pe frunză?** Și, umbrit de **Pleoapa văzduhului**, îndurându-și povara de **Cântece plânse** nu de ieri nu de alaltăieri, ci dinainte de a se fi ivit **Dinspre singurătate?** Nu a așteptat de nicăieri și de la nimeni răspuns fiindcă nu s-a simțit în stare să-l asculte până la capăt. A rămas un **Trubadur în pustie...**

Din păcate, acum ne poftește la nuntă:

„Dragii mei prieteni, vă poftesc la nuntă:
Nunta mea de-a doua va să fie tristă.
Dac-o să vă-ntâmpin cu sprânceana cruntă,
Rogu-vă, nu strângeți lacrima-batistă.
Ci tăcut puneți-o tâmplelor făclie,
Sfânta ei lumină fruntea să mi-o spele
Pe sub cer o goarnă prohodind, târzie,
Va să dea de știre cailor din stele
De-or să-mi îngenunche lângă umeri plopii
Cumpănind pe creangă mierlele și cucii,
Să-mi spoiți cu toamnă marginile gropii
Și cu neuitare negurile crucii.
Nu-mi purtați de grijă: am plecat curat,
Nici o datorie n-am la oarecine,
Cea din urmă oară nu v-am mai strigat,
Fiidcă adormise pasărea din mine."

Prof. **Petre Bozdoc**

Din izvoarele tradiţiilor de pe Vedea

Semne ale trecerii noastre

Încercăm, de când ne-a lăsat Dumnezeu pe pământ, să ne dezlipim de limitele naturii umane, să comunicăm cu cei trecuți la cele drepte sau să lăsăm o urmă a trecerii noastre efemere pentru cei ce vor mai rămâne aici, după plecarea noastră în veșnicie. Unii bătrâni spun că ajungi să mori cu adevărat abia atunci când nimeni nu-și mai amintește de tine. De aceea, drumurile și câmpurile din Teleorman — și nu numai — sunt pline de aceste semne ale trecerii noastre vremelnice pe pământ.

Crucea de la fântână completează importanța acesteia în viața omului de rând. În trecut, fântânile erau rare, din varii motive. Abia găseai câteva în sat, la vreo răspântie sau la poarta vreunui țăran mai înstărit, cu greu găseai vreuna pe câmp. De aceea, locul unde izvora fântâna era în vechime înnobilat cu o cruce trainică, de piatră, pe care era inscripționat numele celui sau celor întru cinstirea cărora s-a săpat fântâna. Se mai păstrează până în zilele noastre astfel de mărturii ale trecerii oamenilor pe pământ. Sau, așa cum e cazul în satul Albești, chiar dacă nu mai sunt în picioare și s-au topit demult în colbul câmpului, memoria colectivă tot mai indică locul unde se aflau, printr-o fixare toponimică, „la cruci”, adică undeva la jumătatea drumului peste câmp dintre Albești și Licuriciu. Pe de altă parte, o astfel de cruce poate fi întâlnită — bine conservată — pe șoseaua dintre Roșiori de Vede și Troianul.

Coroanele funerare au intrat la noi în ritualurile anexate cultului morților relativ târziu, de pe la mijlocul secolului al XX-lea, o dată cu expansiunea industrială și cu cea a mijloacelor media, printr-o contaminare de la cultul eroilor de război, cărora li se depuneau la mormânt astfel de coroane.

Acum, la fiecare înmormântare, cei îndurerează aduc aceste coroane, care, după terminarea procesiunii funerare, sunt lăsate la mormânt. Un obicei particular este întâlnit în comuna Urluiu, unde, așa cum povestesc Părintele Petrișor Ghiță și soția domniei sale, Adela, oamenii așează aceste coroane funerare pe tot drumul parcurs de cortegiu, agățându-le de stâlpii de electricitate, din doi în doi, ca pe o ultimă urmă a trecerii pe pământ a celui decedat.

Des întâlnite, atât în localități cât și în afara acestora, sunt crucile care marchează locul în care cineva și-a găsit subit sfârșitul, de cele mai multe ori ca urmare a unui accident. Aici se ridică o cruce mică, de cele mai multe ori din metal, unde, din când în când, familia îndurerată aduce flori și aprinde lumânări.

Oricât am încerca, până dincolo de moarte, să lăsăm o urmă pe pământ, aceasta pălește și se pierde treptat, împlinind voia Celui de Sus.

Profesor Eugenia Viorica Staicu
Foto: arhiva personală

Trăire creştină

Toma ... și (ne)credința lui

Toma... Unul din cei doisprezece Apostoli care a avut „nerușinarea” de a-I cere semn Mântuitorului Hristos pentru a crede în Învierea Sa din morți. Câtă frământare a avut Toma pentru a-și certifica credința în Hristos pentru care mai târziu își va da viața. De fapt, Toma este credincios sau necredincios? Românul, cunoscător fin și nativ în ale Scripturii, vorbește paradigmatic de „Toma necredinciosul”. Ar fi interesant pentru toți să-l lăsăm pe Evanghelistul Ioan să ne spună cam ce a trăit el:

,,În ziua cea dintâi a săptămânii, fiind seară și ușile fiind încuiate, acolo unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă! Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzându-L pe Domnul. Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, spunând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și cărora le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și, după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios! A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! (Ioan cap 20, versetele 19-31).

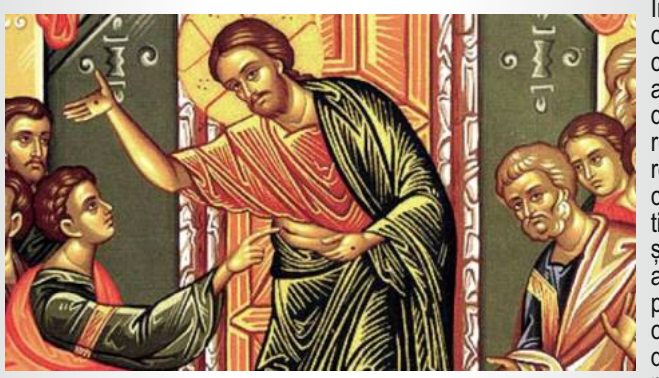

Pare că Apostolul Toma este îndoielnic, temător, față de adevărul spus de ceilalți apostoli, credința lui bazându-se strict pe un exercițiu de atingere epidermală, cumva într-un crescendo - deget/ semnul cuielor, mână/ coastă. Poate fi și așa dacă citim rândurile respective ale Sfintei Scripuri ca un breaking news. În schimb, o privire mai amănunțită schimbă perspectiva inițială. Toma vrea semn nu pentru că era un necredincios, ci pentru că vrea să își întărească fidelitatea față de Hristos pentru care, cu nouă zile înainte, la mormântul lui Lazăr, mărturisea că e gata să moară pentru Învățătorul, dacă trebuie.

„Solicitarea” lui Toma este una extrem de interesantă. El Îl vrea pe Hristos Cel răstignit; el vrea să ia contact prin simțuri, de urmele crucii și ale jertfei care reprezentau acum dovada de netăgăduit a iubirii și puterii divine. Pentru că numai jertfa lui Hristos, născută din iubire și ascultare față de Tatăl, este cea care lămurește pe deplin învierea. Toma Îl vrea pe Hristos Cel răstignit pentru că numai Hristos Cel răstignit este, pentru el, sensul căutărilor și împlinirilor lui. Nu dorește un Hristos triumfalist, așa cum probabil îl prezentaseră ceilalți apostoli. Pentru Toma semnul cuielor și coasta străpunsă erau semne certe ale unui Hristos dedicat idealului propovăduit pentru care mai târziu va fi martirizat și el.

Deci, să îl scoatem pe Toma din rândul marilor necredincioși, pentru care imposibilitatea atingerii lui Dumnezeu poate însemna absența Lui. Tocmai că Dumnezeu se lasă căutat și se arată conștiințelor sincere este semnul, peste timp, că trebuie să ne pregătim să-L întâlnim pe Dumnezeu și, găsindu-L, să ne descoperim pe noi înșine. Se explică una din cele nouă fericiri „fericiți cei curați cu inima că aceia Îl vor vedea pe Dumnezeu” cu această fericire de după Înviere: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”. Se pare că aceasta ne privește direct, într-un registru personal și responsabil. A crede ceea ce nu vezi este tipul credinței ca dar și nu tipul credinței ca acumulare progresivă de cunoștințe și determinări matematice. A crede ceea ce nu vezi presupune angajamentul total al ființei tale în relație definitivă, totală, cu Dumnezeu.

Deși Sfântul Mucenic Ștefan, întâiul martir al creștinismului, Îl propovăduia pe Hristos cel Înviat doar pentru că Îl simțea prezent în sufletul său, atunci când este martirizat, a avut o teofanie, spunând: „Iată văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu”. Iată ce înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu! Se pare că istoria a consemnat foarte mulți văzători de dumnezeu dar „fără niciun dumnezeu”, foarte multe sisteme politice care au promis transformarea pământului într-o împărăție veșnică fără niciun efort minimal. Toma își dorește un Hristos jertfit, martirizat, „nevindecat de iubire pentru oameni”. Pentru că știe că în orice jertfă este un sâmbure de înviere. Căutarea frenetică a confortului cu orice preț ne angajează astăzi, parcă mai mult ca oricând, total și ne fragmentează într-un mod dramatic.

Pe de altă parte, Toma nu îi crede pe ceilalți zece apostoli. Iuda se spânzurase... De fapt, el nu mai crezuse în nimic, nici chiar în iubirea lui Hristos. Aici e o chestiune de nuanță. Zece Apostoli, care mai târziu vor schimba fața lumii, nu sunt capabili să convingă, culmea! un alt apostol. Învierea nu strălucea în ei ca să poată lumina pe alții. Numai puterea Duhului Sfânt face posibilă această strălucire în întuneric. Drama Apostolilor neconvingători se repetă în istoria fiecărui creștin cu bune intenții, în pastorația fiecărui slujitor devotat altarului care nu reușește să îi convingă „pe ai săi” despre Hristos, despre Dumnezeu, despre frumos, rugăciune și iertare. Și despre multe altele pe care le trăiește...

De aceea eu, ca și slujitor, mă întreb cât strălucește Învierea lui Hristos în mine sau câtă lumină aduc eu copilului meu, soției mele, familiei mele, enoriașilor mei, atunci când plec de la o întâlnire cu Hristos și o cuminecare cu El de la Sfânta Liturghie? Mi-e teamă...

Consilier Administrativ-Bisericesc
Pr. Eugen Cătălin PĂUNESCU

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

S-au întors mașinile Google în România pentru a actualiza configurația rețelei stradale și a tuturor obiectelor de pe ea, în 100 de localități.

Orașul Roșiori de Vede și multe alte localități din Teleorman au fost filmate în 2012, în luna octombrie.

La prânz

Părinții copiilor roșioreni și în special mamele acordă o mare atenție educației intelectuale a fiilor lor, dar și sportului și în special fotbalului.

Micii fotbaliști sunt aduși cu automobilele la stadionul Rova, unde sunt desfășurate antrenamentele, conduse de antrenori profesioniști.

Felicitări mamelor și mult succes jucătorilor!

În amurg

În 2020 și 2021, din cauza pandemiei cu noul coronavirus a fost suspendată așa numita „împărțanie” de tăvi cu alimente pregătite în casă, cu ocazia unor „pomeniri” religioase sau a unor sărbători mari, Paștele și Crăciunul, între vecini și rude.

Gh. Tutcălău

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Responsabil de număr - Monica Tuinete
Tehnoredactare - Alexandru Rusu
Colectivul de redacţie:
Domniţa Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Petre Bozdoc, Ion Scarlat,
Eugenia Staicu, Gheorghe Tutcălău, Gheorghe Vlad, Eugen Cătălin Păunescu, Victor Gabriel Osăceanu,
Florin Iordăchiţă, Daniela Argeşeanu, Gabriel Argeşeanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte - Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619. E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Muzeul municipal de istorie Petre Voivozeanu

Oul Pascal - Lumină, Viață, Artă -

A colecționa pare, adesea, un capriciu. Copiii strâng mici obiecte care îi fascinează, iar cei cu mai multă experiență investesc mult timp, energie și bani în pasiunea de a colecționa. Obiectele adunate pot fi de multe tipuri: bănale, cotidiene, rare, bizare sau cu o istorie impresionantă. În spatele fiecărei colecții stă, de multe ori, un efort impresionant de selectare, arhivare, conservare, depozitare și cercetare. Dar ceea ce este mai important este povestea spusă de obiectele colecționate.

La o astfel de poveste au fost invitați și vizitatorii care au trecut pragul Muzeului de Istorie „Petre Voivozeanu" în ultima săptămână a lunii aprilie. A fost o poveste cu aromă de pască și cozonac, prezentată în culorile primăverii și ale ouălor de Paști, a fost o poveste spusă de Alexandra Teodora Săceanu, elevă la Școala Gimnazială „Mihai Viteazul" din Alexandria. Șervețelele decorative, cărțile poștale și felicitările cu tematică Pascală colecționate de Alexandra au reușit să creeze o lume de basm din care nu au lipsit iepurașii, ouăle încondeiate și simbolurile creștine.

În deschiderea expoziției, tânăra colecționară a vorbit cu emoție despre pasiunea sa pentru colecționarea diferitelor obiecte, pasiune pe care a

moștenit-o de la tatăl său, Nicolae Teodor Săceanu, un cunoscut colecționar teleormănean.

De altfel, Alexandra Teodora Săceanu nu se află la prima expoziție, ea participând la mai multe expoziții personale sau de grup.

Prezentă la eveniment a fost și pictorița Eugenia Dumitriu care a apreciat preocupările Alexandrei Săceanu şi i-a oferit câteva sfaturi privind dezvoltarea, organizarea şi conservarea colecţiei sale.

Muzeograf **Veronica Cojocaru**
Foto: **Silviu Arsu**

eCreatorul din Nord

Despre SUFLET în timpul vieţii omului și după moartea acestuia

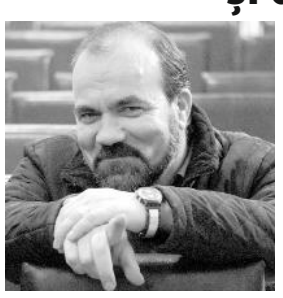

- Continuare din numărul anterior -

Însă, pentru a lămuri definitiv teoria conform căreia bătrânețea și, odată cu ea, reîntoarcerea la Dumnezeu sunt de ajuns, să dăm citire din Sfânta Scriptură: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «nu găsesc nici o plăcere în ei»; până nu se întunecă soarele, și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei (mâinile), și să se înconvoaie cele tari (picioarele); până nu se opresc cei care macină (dinții), căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei care se uită pe ferestre (ochii); până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele), când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit, te temi de orice înălțime, și te sperii de drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec poftele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele; până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor, și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a și dat". (*Ecleziastul*, 12: 1-7).

Înainte de toate, remarcăm aici două lucruri esențiale și în măsură să elucideze multe semne de întrebare: ne întoarcem în țărâna care am fost, dar și că duhul nostru se întoarce după moartea noastră la Dumnezeu, în fapt la cel care l-a și dat. Pe deasupra, în toate cele șapte versete citate, avem descrierea clară a oamenilor care se află la ceea ce noi numim vârsta a treia, sau la bătrânețe. Aceștia sunt cei cărora le tremură mâinile și picioarele, care nu mai aud și care nu mai văd bine, cei care…

Așadar, ocolișul nostru n-a fost zadarnic. Explicând cum stă cu credința la bătrânețe, am aflat și ce se întâmplă de fapt cu duhul pe care ni l-a dat Dumnezeu: se întoarce la el. Drept pentru care putem spune că fiecare duh este hărăzit numai unei persoane, că altfel, în virtutea teoriilor care vorbesc despre reîncarnare și despre revenirea duhurilor în lume, ar trebui să putem vorbi despre un duh care rămâne cumva în lume și după moartea unui anumit om, la un anumit moment dat. Ori, iată că slova Sfintei Scripturi face, pe drept cuvânt, lumină și în acest caz, deci și această „teorie" o arată cu degetul. Drept pentru care putem vorbi despre o asemenea teorie ca despre una care nu este în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu și cu îndemnurile Sale, așa cum reies ele și cum ni se relevă din Sfânta Scriptură.

* * *

Am vorbit, așadar, despre „credința" sau chiar despre Credința celor vârstnici, oameni care având revelația sfârșitului se întorc în Biserica anterior părăsită și sfidată și la Dumnezeul altădată nedreptățit de ei. Dacă unii își salvează astfel sufletul sau nu, numai bunul și milostivul Dumnezeu știe! Semnele noastre de îndoială n-au conotații lumești: „Întoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Domnul ți-a făcut bine. Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrămi și picioarele de cădere. Voi umbla înaintea Domnului, pe pământul celor vii". (*Psalmul 116:* 7-9).

Putem oare avea siguranța unui astfel de „dialog" între un anumit vârstnic și Dumnezeu milostivul? Nu, cu siguranță nu! Și totuși, bunul Dumnezeu are — sau nu — știință de un astfel de dialog. Căci dacă în baza tuturor „amintirilor" lumești omul ajuns la bătrânețe se pocăiește în adevăratul sens al cuvântului, Dumnezeu îl va ierta pe acela și-i va și prilejui șansa deplinei mântuiri în Hristos Mântuitorul.

Într-o altă ordine de idei, vârstnicul îl întruchipează — în dimensiunea umană — pe înțelept, pe omul cu o anumită experiență. Sunt, totuși, toți vârstnicii noștri înșemnul absolut al înțelepciunii lumești? Nu cumva dacă aceștia, de regulă oameni cu obiceiuri și tabieturi împământenite până la stare de lege, nu se dezic de întregul lor trecut, nu mai au șansa mântuirii personale? Ba, mai mult, în virtutea relațiilor interumane și îndeosebi a acelora dintre părinte și copil, nu devin ei real prilej de sminteală pentru propriile odrasle și cunoscuți? E demn să ne întrebăm asemenea pentru că „legile sociale" n-au uitarea în ele. Un copil care-a crescut văzându-și părinții că se comportă într-un anumit fel și că reacționează într-un anumit fel la ceva anume, chiar și față de Dumnezeu și Biserică, nu o să creadă nicio clipă în „trezirea" părinților săi. Mai mult, e posibil ca o primă acuză adusă acestora să fie cea de fățărnicie, de ipocrizie sau chiar de fariseism. De aceea, pe fondul unei reale lipse de dialog între generații, aici exemplificate prin relația părinte-copil, putem spune că AȘA se nasc monștrii, că așa reușesc oamenii să se dezbine și mai mult. Pentru că și neîncrederea în schimbarea cuiva în bine poate provoca aceluia o rană și poate fi prilej de îngenunchere a sa, sau măcar de clătinare în noua cale pe care a purces.

* * *

Vorbim, așadar, „Despre SUFLET în timpul vieții omului și după moartea acestuia". O viață care începe cu duh de suflare de viață peste o mână de țărână și o viață care se termină cu plecarea duhului la Tatăl Ceresc. Și, dacă vreți, o moarte care începe cu întoarcerea duhului la Dumnezeu, dar și o moarte care nu mai începe în condițiile păstrării duhului. Dar cum oare ar putea fi Duhul îndemnat să nu ne părăsească? Când prin vieţuirea pământeană ne-am asigurat o viață veșnică, duhul cu ajutorul căruia ne-am născut nu ne va mai părăsi. Pentru că, după cum arătam și mai devreme, la moartea noastră, duhul se întoarce la Cel ce ni l-a și dat. Asta înseamnă că în condițiile în care ne-am asigurat viața veșnică, după „rețeta" lui Dumnezeu și nu a noastră, Duhul rămâne al nostru și numai al nostru. Cu o precizare în plus: îndeosebi în cartea Apocalipsei ni se vorbește că la a doua venire a Mântuitorului Hristos vor învia absolut toți morții. Este, putem spune, o judecată preliminară. Abia după aceea urmează înfricoșatoarea judecată, și abia în funcție de stare în care vom fi găsiți atunci vom beneficia sau nu de viața veșnică. Adică vom trăi sau vom muri. Drept pentru care putem spune că în timpul pământenei noastre vieți n-ar trebui să fim atât de nemernici și de inconștienți pre cât suntem. Căci numai viața sau moartea veșnică viitoare ne-o decidem în asemenea momente lumești, ci și soarta duhului pe care Dumnezeu ni l-a dat la naștere. Deci, avem tot ceea ce ne trebuie pentru ca să putem vorbi de o responsabilitate deosebită în viața fiecăruia dintre noi, și să subliniem importanța cu care ne tratează și ne privește bunul Dumnezeu pe fiecare dintre noi. Lucru de altfel foarte bine subliniat în toată Sfânta Scriptură, când ni se spune răspicat că „un om este mai important decât o lume întreagă înaintea lui Dumnezeu", dar și din pilda dată de Mântuitor, când a spus că e bine să lași toate oile în staul și să pleci s-o cauți pe cea rătăcită. Cu toate acestea, inconștiența are loc la masă cu regele și chiar loc întâi în sinagogi.

* * *

De multe ori, mai vârstnicii noștri se cred superiori nouă și au ca fals argument înțelepciunea. Eu sunt de acord că ceea ce numesc ei înțelepciune este de fapt experiență de viață, o experiență în baza căreia reacționează adesea exact așa cum trebuie. Această diferență face în fapt diferența între tineri și vârstnici. În timp ce ei, deoarece de-a lungul vieții lor s-au lovit de multe situații identice, din care au învățat, un tânăr, confruntat fiind cu aceeași situație, ezită între mai multe căi de soluționare. La un moment dat, chiar având un soi de siguranță că pe absolut oricare dintre căi ar lua-o, oricum ar fi bine. Lucru incorect!

Ioan Romeo Roșiianu

Note de călătorie

Firenze, noiembrie 2019 (IV)

Nu pot uita să menționez despre impunătoarea statuie a poetului Dante Alighieri cu manuscrisul, ce se află în fața bisericii Santa Croce.

A treia zi, am umblat mult, dar locurile văzute au meritat deopotrivă efortul: Palazzo Pitti cu apartamentele, fără grădinile Boboli pentru că ploua din nou, Palazzo Vecchio (fosta reședință a familiei Medici), râul Arno si Ponte Vecchio, văzut noaptea în prima zi, parte din Culoarul Vasari, văzut noaptea în prima zi, şi Mercato Nuovo cu statuia mistreţului (pe care am pupat-o)! E basta!

De notat este faptul că la Palazzo Vecchio am văzut celebra mască mortuară a lui Dante. De asemenea, în Sala Mare, pereţii şi tavanul sunt pictaţi, ca de altfel în tot palatul, numai că aici în acestă sală sunt şculpturi ale multor artişti, precum şi ale lui Michelangelo. În plus, s-au găsit urme ale unei fresce neterminate a lui Leonadro da Vinci.

În timpul zilei, pentru a folosi la maxim şederea în Florenţa, de multe ori, pur şi simplu, apucam câte o bucată de pizza pe care o mâncam din mers pe stradă şi acela era prânzul. Seara mergeam sa mâncăm la trattoria unde ne delectam cu paste şi vin roşu din podgoriile toscane, asta dacă nu eram frânţi de oboseală după atâta umblet. Cele mai bune au fost „Pappardelle al cinghiale" la „Due G". Am făcut şi mici cumpărături: eşarfe şi măşti tradiţionale confecţionate manual, destul de scumpe, dulciuri cu specific fiorentin preparate în casă.

A patra zi, am vizitat Galeriile Uffizi şi Galeriile Academiei. La Galeriile Uffizi, pentru a putea observa în tihnă toate lucrările de artă acolo expuse, încăperile, tavanele pictate, e nevoie de mai mult timp decât o jumătate de zi. Am ieşit la un moment dat pe o terasă a Galeriilor Uffizi. Cerul acela care era în unele locuri de un albastru azur intens cu nori pufoşi mi-a tăiat respiraţia. Am fotografiat cerul şi Palazzo Vecchio văzute de pe terasa Galeriilor Uffizi.

La galeriile Academiei am mers în mod special să-l vedem pe David, statuia de 5 metri realizată de Michelangelo. Mai erau expuse şi alte sculpturi ale marelui artist aici, majoritatea neterminate, dar văzându-l pe David realizezi că dacă ai venit la Florenţa şi nu l-ai văzut, este ca şi când nu ai fi venit niciodată în acest oraş sau ai fi venit degeaba. Este mare (cinci metri înălţime), unic, perfect. Nu îţi poţi lua privirea de la el.

Dintre toate lucrările de artă, şi nu sunt puţine, dimpotrivă, sunt la tot pasul, din Florenţa am plecat, cum era şi firesc, cu gândul la Dom, la David al lui Michelangelo Buonaroti, pe care odată văzut ţi se lipeşte de retină, la aerul respirat pe cupola Domului, la apusul de soare văzut tot de pe cupola Domului, la cerul văzut de pe terasa Galeriilor Uffizi, la statuia lui Dante cu manuscrisul Divinei Comedii sub braţ din faţa bisericii Santa Croce, picturile şi sculpturile văzute la Palazzo Vecchio şi Galeriile Uffizi, sentimentul pe care îl încerci mergând la pas pe Ponte Vecchio, dar cel mai mult, mi-a rămas gândul la o pictură a lui Leonardo da Vinci văzută la Galeriile Uffizi. Poate pentru faptul că e neterminată,... posibil. Este vorba despre „Adoraţia magilor".

Un amănunt ce mi-a atras atenţia (şi merită să-l ştiţi), pe care îl voi menţiona, este cu privire la scaunele din aeroportul din Florenţa. De obicei, scaunele din aeroporturile oraşelor europene, cel puţin cele pe care le-am vizitat eu, sunt de plastic sau metal.

Ori aici, în aeroportul din Florenţa, scaunele erau îmbrăcate în piele, fie ea şi ecologică, aspectul lor îţi dă un plus de confort şi opulenţă.

La întoarcere, am avut surpriza de a-l vedea în aeroport, mângâind o carte voluminoasă despre Leonardo da Vinci, pe domnul Mihai Şora şi soţia sa, care au stat în apropiere de noi, aşteptând să se îmbarce.

Multe dintre obiectivele turistice au rămas nevizitate din lipsă de timp sau pentru că erau închise pentru renovare. Biserica parohială a familiei Medici San Lorenzo a cărei faţadă cu marmură a fost gândită de Michelangelo, însă nepusă în aplicare, motiv ce îi dă un aspect de lucru neterminat, simţi că îi lipseşte ceva de cum o priveşti. Aceasta a fost Biserica parohială a familiei Medici unde se află două amvoane create de Donatelo şi capelele familiei de Medici, nu am vizitat-o pentru că altfel nu am mai fi ajuns la Galeriile Academiei unde se află statuia lui David şi multe alte sculpturi ale lui Michelangelo, unele dintre ele neterminate, o sală cu multe lucrări în gips realizate de sculptori italieni. Muzeul de Operă al Domului era închis pentru renovare. Muzeul Galileo Galilei nu l-am vizitat din lipsă de timp. E utilă notarea acestor obiective nevizitate (câteva dintre ele) pentru a şti în situaţia în care revin să vizitez aceast oraş. Şi am să revin.

Daniela Harabagiu Achim

LUMI PARALELE

Războiul cu virusurile continuă... (VII)

Copleșiți de această situație pandemică, simțim o oboseală și o tristețe, însoțite de o deznădejde amplificată și de teatrul ieftin pe care îl joacă unii semeni ai noștri care cred că „prostimea" (ca să nu folosesc expresia lui Pătraru), îi cred sau îi apreciază!. Asistăm în ultima perioadă cum o subspecie umană *Homo sapiens politicus* se joacă de-a „cârpitul" naturii, sădind pomi fără a face greșeala să-i planteze cu rădăcina în sus! Este greu de crezut că ei conștientizează faptul că, dacă s-ar opri prin absurd filmul defrișărilor, omului i-ar trebui multe secole să aducă pădurile la forma actuală!, gândindu-ne și la spusele unui biolog francez că: „sunt suficiente câteva minute să dobori un arbore dar poate nu-ți ajunge o viață întreagă să-l vezi la mărimea când l-ai culcat la pământ...!".

Trăim, în această perioadă, paradoxuri pe care nu le-am imaginat: agricultura este în aer și aviația este la pământ; în spitalele cu profil oncologic lipsite de medicamente, numărul deceselor provocate de cancer ţin pasul cu a celor care mor de Covid. Institutul *Cantacuzino* de *Seruri* și *Vaccinuri* din București s-a transformat într-un „depozit" de vaccinuri în a cărui curte, se desfășoară ceremonii caraghioase de „primire" a noi loturi de vaccin de peste mări și țări, în timp ce activitatea valorosilor noștri cercetători se află în amorțire!

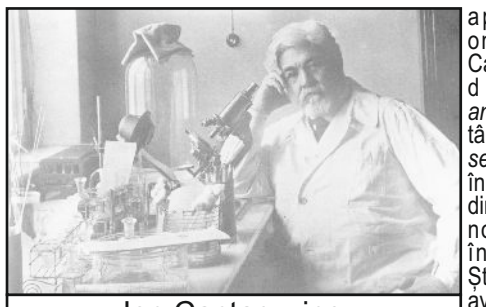

Ion Cantacuzino

Știu oare oamenii care dezvelesc placa comemorativă de pe zidul acestui Institut câtă muncă și ce pasiune a pus cel care l-a înființat și mai apoi cei care și azi și-ar continua cercetările dacă ar avea cu ce? Îmi face o deosebită plăcere să continui evocarea cercetătorilor români care au contribuit uneori decisiv la lupta cu virusurile de-a lungul timpului.

Pionierul imunologiei românești a fost **Ion Cantacuzino (**1863-1934). S-a născut în București, la 25 noiembrie 1863. Tatăl său, jurist, a fost ministru sub domnia lui Al. I. Cuza. Mama sa, Maria Cantacuzino, a fost fiica generalului Mavros, ajutorul lui Kisellef și, în același timp, unul dintre primii noștri colecționari de artă. Până la vârsta de 16 ani, Ion Cantacuzino învață în casa părinților, unde își însușește bogate cunoștințe umanistice.

În 1879, însoțit de mama sa, care era o femeie foarte instruită, pleacă la Paris și se înscrie la Liceul „Louis le Grand", unde, după puțină vreme, își trece strălucit bacalaureatul. Are ca profesori, printre alții, pe Delacroix și pe marele elenist Poyard.

După trecerea bacalaureatului, Ion Cantacuzino se înscrie la Facultatea de Litere și Filozofie de la Sorbona, pe care o absolvă în anul 1885. Studiile sale literare și filozofice au fost puternic influențate de mișcarea politică, filozofică și științifică din acea vreme de factură materialistă. Sub influența acestor idei, Cantacuzino se înscrie în 1887 la Facultatea de Științe Naturale din Paris.

Credincios studiilor sale de zoologie marină care-l pasionau, el se dedică acestei munci de cercetare la laboratorul din Roscoff, pe care, de altfel, l-a frecventat până la moartea sa, unde a avut ocazia să-l cunoască, în 1891, pe KOVALEVSKI, care l-a prezentat marelui MECINICOV, nume importante mondiale de biologi.

În anul 1894, Ion Cantacuzino, trecându-și teza de doctorat în Medicină, vine în țară unde este numit profesor de morfologie la facultatea de la Iași. După doi ani, în dorința de a se instrui în continuare, pleacă la Paris, unde va funcționa ca asistent a lui Mecinikov până în anul 1901. În acest an, revine în țară, unde este numit profesor la catedra de medicină experimentală a Facultății de Medicină din București. Aici, timp de trei decenii, Ion Cantacuzino desfășoară o activitate pe cât de rodnică, pe atât de neobosită.

În dorința de a fi cât mai aproape de suferința omenească, profesorul Cantacuzino prepară încă din 1904 *serul antistreptococic*. Un an mai târziu, începe și prepararea *serului antidizenteric,* folosit în cea mai răspândită boală din vremea aceea din țara noastră. În același an, înființează și „Revista Științelor Medicale", care avea să pună la îndemâna studenților și medicilor din România un valoros material de studiu.

În anul 1907, este ales în unanimitate, membru al Oficiului Internațional de Igienă cu sediul la Paris. Aici, avea să discute și să ia măsuri pe plan mondial cu cei mai experimentați epidemiologi din lume, pe probleme de epidemiologie, deosebit de spinoase la acea vreme, ca: malaria, holera, pesta, variola, tifosul exantematic, febra recurentă și alte boli epidemice.

În anii tulburi ai Războaielor Balcanice și ai Primului Război Mondial, prin mișcările de trupe, erau foarte ușor răspândiți agenți patogeni care amenințau populața României. În acest scop, prepară *vaccinul antiholeric,* după care începe prepararea *vaccinului paratifoidic A și B.*

În anul 1913, profesorul I Cantacuzino este numit corespondent străin al Societății de Biologie din Paris. Doi ani mai târziu, începe prepararea *serului antidifteric*, precum și *serurile antimeningococice* și *antigangrenoase*, iar în 1921, înființează Institutul de Seruri și Vaccinuri, care astăzi îi poartă numele.

În anii 1931-1934, marele nostru savant este coptat membru în Biroul Internațional al Muncii din Geneva, ales președinte al Societății de Hematologie, numit doctor honoris cauza al Facultății din Atena.

În după-amiaza zilei de 14 ianuarie 1934, în urma unei pneumonii, încetează din viață.

Profesorul Ion Cantacuzino va rămâne pentru toți oamenii de știință din țară și din lume un savant de factură modernă, care a lăsat o vastă operă științifică ce nu și-a pierdut actualitatea...

— Va urma —

Prof. **Petre Bozdoc**
Foto **ION CANTACUZINO — internet**

Dan Câmpeanu (9 august 1966 - 16 mai 2020)

A trecut un an de la trecerea în eternitate a colegului și prietenului meu, Dan Câmpeanu (9 august 1966 - 16 mai 2020).

Un om minunat, un artist desăvârșit! Și-a agățat chitara de un colț de stea și a plecat, suflet rebel, printre galaxii.

Gabriel Argeșeanu

Administrația publică roșioreană

JUDEŢUL TELEORMAN
COMITETUL LOCAL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ROŞIORI DE VEDE

HOTĂRÂRE privind aprobarea unor măsuri suplimentare pentru gestionarea situației generate de infecția cu COVID-19, pe raza municipiului Roșiori de Vede

Comitetul Local pentru Situații de Urgență, întrunit în ședință extraordinară online, în data de 22.04.2021, ora 12, la convocarea președintelui, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2) din Regulamentul cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, aprobat prin H.G. nr. 1491/ 2004, având în vedere:

— situația privind ratele de incidență COVID-19, pe raza municipiului Roșiori de Vede, transmisă de Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției (CJCCI);

— prevederile art. 257 din OUG nr. 57/ 2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 2, lit. a, d și j, art. 3, lit. a, art. 4, art. 7 și art. 11 din OUG nr. 21/ 2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare;

— HG nr. 557/ 2016 privind managementul tipurilor de risc;

— prevederile Legii nr. 55/ 2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19;

— Ordinul ministrului sănătății nr. 1309/ 2020 din privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2;

— Hotărâri nr. 432 din 8 aprilie 2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID;

În conformitate cu dispozițiile art. 10, alin. (3) din Regulamentul-cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, aprobat prin HG nr. 1491/ 2004,

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. În condițiile unei rate de incidență cuprinsă între 1,5 și 3/ 1000 de locuitori în rândul populației din municipiul Roșiori de Vede, se dispun următoarele măsuri cu aplicabilitate imediată:

1. Începând cu data de 23.04.2021, pentru o perioadă de 14 zile:

— activitatea cu publicul a operatorilor economici care desfășoară activități de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/ sau băuturilor alcoolice și nealcoolice, de tipul restaurantelor și cafenelelor, în interiorul clădirilor, este permisă fără a depăși 30% din capacitatea maximă a spațiului și în intervalul orar 6-22;

— activitatea restaurantelor și a cafenelelor din interiorul hotelurilor, pensiunilor sau altor unități de cazare este permisă fără a depăși 30% din capacitatea maximă a spațiului în intervalul orar 6-22;

— activitatea cu publicul a operatorilor economici licențiați în domeniul jocurilor de noroc este permisă fără a depăși 30% din capacitatea maximă a spațiului.

2. Se instituie obligația pentru operatorii economici care desfășoară activități de comerț/ prestări de servicii în spații închise și/ sau deschise, publice și/ sau private, să își organizeze și să desfășoare activitatea în intervalul orar 5-21.

3. Prin excepție de la prevederile alin. (2), în intervalul orar 21-5, operatorii economici pot activa doar în relația cu operatorii economici cu activitate de livrare la domiciliu.

4. Prin excepție de la prevederile alin. (2), unitățile farmaceutice, benzinăriile, operatorii economici cu activitate de livrare la domiciliu, precum și operatorii economici din domeniul transportului rutier de persoane care utilizează autovehicule cu capacitate mai mare de 9 locuri pe scaune, inclusiv locul conducătorului auto, și cei din domeniul transportului rutier de mărfuri care utilizează autovehicule cu masă maximă autorizată de peste 2,4 tone își pot desfășura activitatea în regim normal de muncă, cu respectarea normelor de protecție sanitară.

PREȘEDINTE C.L.S.U. ROȘIORI DE VEDE
PRIMAR
Ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru

Nr. 26 din 22.04.2021

Întocmit,
insp. Iulian Marinel Rușanu

BLOC NOTES

Roșiori de Vede, oraș al florilor

Pentru al doilea an consecutiv, Roșiori de Vede poate fi numit un oraș al florilor, prin diversitatea, coloristica și frumusețea acestora, inițiativă apreciată atât de localnici, cât și de cei ce poposesc pentru o perioadă aici sau doar tranzitează orașul.

„Este și o carte de vizită pentru un oraș care își schimbă imaginea în bine, de la an la an, spre a deveni atractiv pentru investitori și pentru a găzdui proiecte culturale de anvergură județeană și națională. Un exemplu ar fi, în acest an, Festivalul de teatru tânăr „Ideo Ideis", în colaborare cu Asociația T.E.T. Alexandria", ne-a declarat primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

În cursul acestui an, vor fi achiziționate și plantate peste 9000 de fire de răsad de flori care vor acoperi aliniamentele centrale stradale ale străzilor Rahova și Dunării și parcurile „Avocat Nicolae Popescu-Vedea" și Grădina Publică „Mihail C. Mănciulescu".

Astfel, din luna mai și până toamna târziu, pot fi admirate, pe aceste aliniamente, diverse soiuri floricole: lalele, trandafiri, mușcate, margarete africane, crăițe, gazania, lantane.

Rondurile amenajate pe aliniamente beneficiază de sistem de irigare propriu.

Cu toții ne bucurăm de această explozie de culoare și parfum, dar sunt și cetățeni cu „luare de mână", care se împotrivesc acestor inițiative gospodărești și, în timpul escapadelor nocturne, distrug o parte din plante. Gurile rele spun că ar fi vândute altor persoane care au „dare de mână".

Pe lângă plantarea și întreținerea florilor, Serviciul ADPP acordă o atenție sporită cosirii ierbii în parcuri, spații publice, cimitire și aliniamentele stradale. Întrucât în ultima perioadă, vegetația a crescut foarte repede pe spațiile verzi din domeniul public, cositul se va realiza de personalul propriu din cadrul serviciului, în colaborarea cu salariați de la SC Urbis Servconstruct SA și de la o societate privată din localitate.

Reamenajarea Parcului central „Avocat Nicolae Popescu Vedea"

Locuitorii orașului, în special cei ce tranzitează sau folosesc ca loc de odihnă și recreere acest parc, au remarcat schimbarea aspectului în zona rondoului central.

Pe lângă înlocuirea băncilor, toaletarea copacilor, cosirea ierbii și întreținerea noului spațiu de joacă acoperit cu tartan, au fost înlocuite tufele de ienupăr, inestetice pentru acest spațiu, sub care își găseau adăpost câinii din rasa comună, cu peste 10. 000 fire de răsad din diferite soiuri, obținute în sera orașului, dispuse în cercuri, gândite a crea o „horă" a pastelurilor florale.

O îmbinare interesantă între monumentalitatea lucrărilor de artă, semnate de sculptori renumiți, participanți la taberele de creație organizate în zona de agrement din pădurea „Vedea", și desăvârșita operă a naturii: florile.

Marcaje rutiere pe străzile din municipiu

Primăria municipiului Roșiori de Vede informează cetățenii că în această perioadă se realizează lucrări de aplicare a marcajului la trecerile de pietoni și în parcările publice, conform programului de întreținere străzi.

Lucrările realizate de SC Izzy Route acoperă 2800 mp marcaje longitudinale, 3500 mp marcaje transversale și 500 mp marcaje parcări.

Grupaj de **Gabriel Argeşeanu**

O scurtă istorie a sportului roșiorean

C.F.R.

— Continuare din numărul anterior —

Precizăm noi, în continuare, că și Victoria Giurgiu a ieșit victorioasă în partida cu Flacăra Roșie București, scor 4 – 1 (2 – 0). La pauză erau promovați ei, iar dacă noi nu câștigam cu Tehnometal, ratam promovarea deși condusesem în clasament tot campionatul, exceptând etapa a treia. Iată cum arăta podiumul la final de campionat:

1. C.F.R. Roșiori	22	13	4	5	32:12	30
2. Victoria Giurgiu	22	13	4	5	50:25	30
3. Dinamo Victoria Buc.	22	13	2	7	46:23	28

Deci ne-am văzut visul cu ochii, revenirea în divizia B, pe linia de „sosire” datorită golaverajului. Dar asta nu scade cu nimic din meritul echipei și al celor din jurul ei (antrenor, conducători, medic, maseur, administrator), având în vedere că C.F.R.-ul a dominat competiția de la un cap la altul. Și s-a reușit acest lucru datorită unei bune pregătiri fizice și psihice, a respectării disciplinei tactice, a unei atmosfere sănătoase în cadrul lotului de jucători.

Și iată-i pe jucătorii roșioreni, după un an de divizia „C” revenind, cu fruntea sus, în divizia B, al doilea eșalon fotbalistic al României. Dar, din păcate, este penultima ediție a acelei perioade în care C.F.R.–ul a evoluat pe înaltele scene fotbalistice ale țării. Penultima, întrucât logic, dar mai puțin așteptat, ediția 1965 – 1966 va fi ultima în care echipa „de glorie” (între ghilimele, pentru că echipa formată din roșioreni get-beget se destrămase) a fotbalului roșiorean va evolua în divizia C: Suporterii roșioreni ai fotbalului, vor trebui, de aici înainte, să mai aștepte un deceniu și jumătate până a li se oferi pe viu, să vadă meciuri din divizii superioare, meciuri de nivel ridicat. Vor putea fi oare uitate jocurile cu Siderurgistul Galați, Progresul București, Dinamo Bacău, Ceahlăul Piatra Neamț, Dinamo Victoria București, Metalul Târgoviște, Unirea Râmnicu Vâlcea, ASA Târgu Mureș, Rapid București, ca să ne amintim doar câteva partenere de întrecere, formații care aveau să evolueze ulterior în eșalonul superior (divizia A)? E și mai trist faptul că după retrogradarea din divizia B echipa roșioreană nu s-a putut menține în divizia C, alunecând pe tobogan până în campionatul județean, pentru că în ediția 1966 – 1967 formația C.FR. a trecut printr-o situație dificilă, o parte din componenții săi dând bir cu fugiții (când au dat de greu) și rezultatele înregistrate în acel an competițional au fot extrem de slabe, fapt ce a făcut ca la sfârșitul întrecerilor această (fostă valoroasă) formație să se claseze pe ultimul loc al clasamentului cu doar 15 puncte din 26 de jocuri și un golaveraj jenant: 14:54, ajungând să evolueze în campionatul județean.

Și ca de obicei, de fiecare dată când se ajunge la astfel de situații, abia atunci încep analizele: Cum? De ce? Se caută vinovații.

Un semnal de alarmă fusese tras încă din decembrie 1966, după terminarea turului ediției 1966 – 1967 a diviziei C, de către ziaristul Petre Cristea în ziarul teleormănean „Steagul Roșu”. Redăm în continuare conținutul articolului:

„În primăvara acestui an, echipa de fotbal C.F.R., spre marea decepție a suporterilor săi, părăsea pentru a doua oară categoria B. Dar cei mai mulți se consolau cu gândul că echipa lor favorită va reveni curând în cea de a doua categorie fotbalistică a țării.

Și iată-ne ajunși la jumătatea campionatului când avem posibilitatea de a face un scurt bilanț, dar mai ales să cântărim posibilitățile pe care ni le oferă returul.

De cele mai multe ori, o echipă de fotbal se află într-o situație critică după ce retrogradează dintr-o categorie superioară într-o categorie inferioară. Dacă situația este analizată cu toată seriozitatea și se iau măsuri de redresare, echipa poate să depășească momentul critic. De data aceasta însă, până la luarea unor măsuri hotărâte, unii dintre conducătorii echipei și-au manifestat „supărarea” abandonând activitatea. Dar echipa din Roșiori avea să plătească un tribut mai vechi pentru munca superficială și lipsită de grijă în domeniul creșterii juniorilor. Nimeni nu se preocupa de promovarea unor elemente tinere din localitate, căci atunci când echipa avea nevoie de jucători, conducătorii săi găseau imediat drumul spre București. Ani de zile au fost aduși juniori din București pentru a se consacra la Roșiori, fără a arunca o privire și în grădina proprie. Dar cele mai multe dintre „achizițiile” făcute, erau fotbaliști plecați după căpătuială, care, între două trenuri, jucau și fotbal. Când echipa a retrogradat din categoria B, „păsările călătoare” și-au luat zborul și formația a rămas fără un efectiv corespunzător. Jucătorii „importați” au plecat unul câte unul, feroviarii trezindu-se fără echipă și alunecușul pe tobogan nu a mai putut fi oprit. C.F.R. – ul a „căzut” pentru a doua oară din divizia B (1965 – 1966) și după un an au retrogradat și din divizia C în campionatul regional.

Forțați de împrejurări, conducătorii asociației au apelat la o serie de jucători localnici, dar fără experiența acestora nu li se puteau cere rezultate imediate. Spre sfârșitul sezonului, conducerea tehnică a echipei a fost încredințată fostului jucător al feroviarilor, doctor Jean Sardu, care a promovat cu curaj câțiva juniori cu calități deosebite. Echipa a terminat turul campionatului pe locul 12 cu 10 puncte, situație destul de grea, dar nu disperată. În 13 jocuri formația a marcat 10 goluri și a primit 24, dintre care 20 în deplasare. Iată deci că în partidele susținute în afara terenului propriu, echipa a jucat timorat, și-a pierdut orice control și a primit goluri cu nemiluita. Pe teren propriu a susținut șase jocuri, din care a câștigat patru, unul terminat la egalitate (1 – 1 cu Muscelul Câmpulung), iar unul l-a pierdut (0 – 1 cu Portul Constanța). În partidele din deplasare nu a reușit decât un rezultat alb, la București, cu Tehnometal. Astfel a ajuns să aibă numai 10 puncte.

Cu această zestre va începe returul și până atunci suporterii fac numeroase calcule. Echipa va juca pe teren propriu șapte partide în care va întâlni majoritatea formațiilor aflate în partea a doua a clasamentului, deci cu cele care vor juca pentru evitarea zonei periculoase a clasamentului. Este de presupus că din aceste partide va realiza maximum de puncte care să-i ofere posibilitatea rămânerii în această categorie”.

Ideea a rămas la stadiul de presupunere, întrucât în retur, în cele șapte partide echipa C.F.R. a acumulat doar cinci puncte, marcând 4 goluri și primind 34, retrogradând în campionatul județean.

- va urma -

(Fragment preluat din volumul *O istorie a sportului roșiorean*, colecția literară „Drum”, serie nouă, nr. 28.)

Prof. **Ion Scarlat**

Colțul de poezie

D. L. Ștefan

Două stele, Noi

Două stele ce pâlpâiau fiecare în universul ei,
Eram predestinați pentru a ne întâlni cândva,
Eu, luceafăr ce încă strălucea, tu supernova,
Niciunul dintre noi nu ne-am împotrivit exploziei!
Când
Ale noastre galaxii s-au unit formând una mai mare,
Atunci s-a format al nostru univers atât de minunat,
Ciudat: ciocnirea noastră nu a adus moarte, ci renaștere,
Tu, steaua mea neutronică, pe loc m-ai acaparat!
Formăm
De atunci o planetă nouă la care nu speram vreodată,
Este atât de minunat, totu-i feeric pe planeta iubire,
Nici eu, nici tu nu credeam ca așa ceva să se poată,
Credeam că a muri ne va fi a noastră cruntă menire!
Privim
Cerul senin, soarele nostru ce scoarța ne încălzește,
Este ea, dragostea, o simțim amândoi cum dogorește,
Ne lăsăm trecutul în urmă, uităm de tristele universuri,
Dorința din adâncuri ne izvorăște și o slăvim în versuri!
Viitorul
Ni-l vedem atât de frumos, doar îl construim împreună,
Noi, două stele aflate în pragul dezintegrării, adorăm viața,
În universul nostru ne-o vom trăi ținându-ne de mână,
Trecutul, amândoi în cuiul uitării îl vom agăța!

Explozia

Nu e un vis, iubito, ceea ce trăiești cu mine,
E aievea, ți-am cotropit fiecare celulă a ta,
Curgi ca un râu de foc prin ale mele vene,
Împreună am reușit depresia hâdă a evita!

Ești ca o lavă ce mi-a invadat întregul trup,
Cândva aproape mort după trădări demonice,
Tu ai reușit să mă ajuți de trecut să mă rup,
Cea care din hăul disperării a vrut să mă ridice!

Te-am învățat să râzi, să glumești, să te alinți,
Te-am învelit cu mii și mii de sărutări fierbinți,
La persoane din trecut le spunem acum adio,
Uniți în iubirea noastră facem față vieții cu brio!

În universul nostru minunat suntem două stele,
Ne-am ciocnit acum ceva timp, ce explozie de bine,
Între noi a avut loc o nesperată, dar trainică fuziune,
Suntem uniți pe vecie, tu ești în mine, eu sub a ta piele!

Ne hrănim amândoi din vulcanul dragostei ce erupe,
De fiecare dată când ne unim într-un feeric tot,
Profităm la maximum de aceste incandescente clipe,
Rupem din suflet al trecutului nostru nefericit ciot!

Alintă-te iubito, dă frâu dorinței, fii total liberă,
De ai putea să te vezi cum lucești când o faci,
Îți schimbi total și privirea, ce angelică aură,
Dă-mi să-ți sărut buzele tale ca doi roșii maci!

Asociația C.A.R. Pensionari Roșiori de Vede
Județul Teleorman

Nr. 1821 / 27.04.2021

ANUNȚ IMPORTANT

Pentru convocarea Adunării Generale și înmânarea delegațiilor membrilor C.A.R. Pensionari Roșiori de Vede care vor participa cu drept de vot la adunare

Consiliul Director a hotărât să convoace Adunarea Generală a delegaților aleși și validați să participe la Adunarea Generală cu drept de vot pe data de 28 mai 2021.

Adunarea va avea loc în spațiul deschis la Restaurantul Mon Jardin din Grădina Publică.

Prezența delegaților se va face la intrarea în spațiul deschis, în baza delegației și a cărții de identitate cu semnătura de luare la cunoștință a ordinei de zi și a programului de desfășurare.

Convocarea Adunării Generale pentru 28 mai a fost adusă la cunoștință în presa locală și județeană, la panoul publicitar și la sediul C.A.R. Pensionari din Roșiori de Vede, str. Oltului, nr. 4 A.

Dosarul cu toate documentele de la ordinea de zi este pusă la dispoziția pensionarilor interesați și poate fi solicitat pentru a fi studiat la secretarul asociației și la membrii Consiliului Director.

La adunare nu pot participa mai mult de 48-50 persoane în baza delegațiilor, care vor reprezenta pe cei 9.800 de membri, în baza normei de reprezentare de 1 delegat la 200 membri.

Adunarea va începe la ora 10 și se va încheia la ora 14.

Se vor dezbate următoarele probleme la ordinea de zi:

1. Raport de activitate al Consiliul Director pe anul 2020.
2. Raport de activitate al Comisiei de Cenzori pe anul 2020.
3. Raport Financiar Contabil și Bilanțul pe anul 2020.
4. Completările și modificările la Statutul C.A.R. Pensionari.
5. Tabelul nominal cu cei excluși care nu au depus cotizația pe ultimii 3 ani (2018-2020).
6. Programul de activități pe 2021-2025.
7. Bugetul de venituri și cheltuieli 2021.
8. Alegerea organelor de conducere: Președinte, Consiliul Director și Comisia de Cenzori.
9. Diverse probleme ale activității curente care sunt de competența Adunării Generale.

Președinte,
Ec. Eana Ioan

La Biblioteca Municipală „Gala Galaction”

Expoziție de carte „Lucian Blaga – 60 de ani de la moarte”

Joi, 6 mai 2021, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” a comemorat pe Lucian Blaga, personalitate complexă a culturii române, la șase decenii de la trecerea în neființă, printr-o expoziție de carte tematică.

Lucian Blaga s-a născut la 9 mai 1895, în satul Lancrăm din județul Alba. Copilăria sa a stat, după cum el însuși mărturisește „sub semnul unei fabuloase absențe a cuvântului”, autodefinindu-se „mut ca o lebădă”, deoarece viitorul poet nu a vorbit până la vârsta de 4 ani. Clasele primare le face la Sebeș, după care urmează cursurile liceului „Andrei Șaguna” din Brașov. După studiile de teologie de la Sibiu, Lucian Blaga urmează cursurile Universității din Viena (1917-1920), unde studiază filozofia și susține doctoratul. Reîntors în România reîntregită, este redactor la revistele „Cultura” din Cluj și „Banatul” din Lugoj. În 1926, intră în diplomație, ocupând posturi la legațiile României din Varșovia, Praga, Berna, Viena și Lisabona. În 1939, este profesor de filosofia culturii la Universitatea din Cluj. Din 1948, lucrează la Institutul de Istorie al Academiei Române, filiala Cluj. Se stinge din viață la 6 mai 1961 și este înmormântat în satul natal, Lancrăm.

În 1910, debutează în „Tribuna” din Brașov cu poezia „Pe țărm”. O lungă perioadă (1926-1939), va lucra în diplomație, fiind, succesiv, atașat de presă și consilier la legațiile României din Varșovia, Praga, Berna și Viena, ministru plenipotențiar la Lisabona. Își continuă activitatea literară și științifică, publicând în tot acest timp volume de versuri, eseuri filozofice și piese de teatru.

După 1943, nu mai publică niciun volum de versuri originale, deși continuă să lucreze. Abia în 1962, opera sa reintră în circuitul public. Inaugurată cu *Poemele luminii* (1919), opera poetică antumă a lui Blaga cuprinde, până în 1943, încă șase volume: *Pașii profetului* (1921), *În marea trecere* (1924), *Lauda somnului* (1929), *La cumpăna apelor* (1933), *La curtile dorului* (1938), *Nebănuitele trepte* (1943).

Poeziile nepublicate în timpul vieții au fost grupate de autor în patru cicluri: *Vârsta de fier* 1940-1944, *Corăbii de cenușă*, *Cântecul focului*, *Ce aude unicornul* (volumul *Poezii* — 1962). Poezie de cunoaștere, construită pe marile antinomii universale (lumină/ întuneric, iubire/ moarte, individ/ cosmos) și având ca temă centrală misterul existenței, creația sa lirică evoluează dinspre elanurile vitaliste spre „tristețea metafizică” și dinspre imagismul pregnant metaforic spre o simplitate clasică a expresiei. Dramaturgia, alcătuită din poeme dramatice, pornește de la miturile și legendele autohtone sau de la evenimente ale istoriei și culturii naționale: *Zamolxe* (1921), *Tulburarea apelor* (1923), *Meșterul Manole* (1927), *Cruciada copiilor* (1930), *Avram Iancu* (1934), *Daria*, *Fapta* și *Înnierea* (1925), *Arca lui Noe* (1944), *Anton Pann* (1965).

Opera filozofică este organizată în patru trilogii (a cunoașterii, a culturii, a valorilor și trilogia cosmologică, din care amintim câteva lucrări: *Filozofia stilului* (1924), *Cunoașterea luciferică* (1933), *Spațiul mioritic* (1936), *Geneza și sensul culturii* (1937). Câteva culegeri de aforisme (*Discobolul*, 1945) și eseuri, alături de memorialistica din *Hronicul și cântecul vârstelor* și de romanul autobiografic *Luntrea lui Caron*, ambele publicate postum, și lucrarea *Pietre pentru templul meu* (1919), întregesc imaginea uneia dintre cele mai complexe personalități ale culturii române moderne.

Gânditor și poet, om de cultură și artist, Lucian Blaga a marcat prin personalitatea sa, mai mult de cinci decenii, spiritualitatea românească.

***

Garabet Ibrăileanu în colecțiile bibliotecii

Sub genericul „Garabet Ibrăileanu în colecțiile bibliotecii”, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” a invitat roșiorenii să participe vineri, 21 mai, la o expoziție de carte din opera celui care este considerat un promotor al criticii literare științifice.

La 23 mai 1871, se naște, la Târgu Frumos, Garabet Ibrăileanu. Tatăl, Teodor Ibrăileanu, iar mama, Maria Marcovici, au fost de origine armeni, descendenți ai unor vechi familii din Moldova.

În iunie 1890, Garabet Ibrăileanu absolvă liceul și se înscrie la Facultatea de Litere și Filozofie a Universității din Iași, însă, atras fiind de febra publicistică, Garabet Ibrăileanu lasă studiile superioare pe un plan secund, trecându-și examenele cu întârziere.

Finalizează Școala Normală Superioară în anul 1894, iar în aprilie 1895, susține examenul și obține licența în științe istorico-filozofice.

În 1911, Ibrăileanu redactează o detaliată biografie ce va apărea postum sub titlul *Amintiri din copilărie si adolescență*. La 5 noiembrie, este destituit de minister din postul de suplinitor, în locul lui fiind numit Eugen Lovinescu, doctor în Litere la Paris și docent universitar.

Ibrăileanu se înscrie la doctorat în decembrie 1911, iar în 1912, publică teza de doctorat *Opera literară a domnului Vlahuță*, în urma căreia primește titlul de doctor; de acum înainte, viața lui Ibrăileanu se va împărți între revistă și Universitate.

Opera critică a lui Garabet Ibrăileanu poate fi privită ca o sinteză a direcțiilor anterioare ilustrate de Titu Maiorescu și C. Dobrogeanu-Gherea.

Întâia lucrare importantă a lui Ibrăileanu, *Spiritul critic în cultura românească* (1908) este un eseu sociologic. Autorul analizează geneza formelor culturii în România, luând ca documente operele scriitorilor mai însemnați din perioada 1840-1880. Această operă a lui Ibrăileanu conține observații pătrunzătoare asupra atitudinii principalilor scriitori români față de formele de civilizație și cultură dintr-un proces de patru decenii de dezvoltare, trecând prin revoluția burghezo-democrată de la 1848, Unirea Principatelor și dobândirea Independenței Naționale.

Următoarele volume de critică conțin observații mereu valoroase despre clasici (Cârlova, Alecsandri, Eminescu, Creangă, Caragiale) sau despre contemporani la impunerea cărora Ibrăileanu a contribuit (Sadoveanu, Ioan Alexandru Brătescu-Voinești, Gala Galaction, G. Topârceanu, Demostene Botez, Mihai Codreanu, Otilia Cazimir, Ionel Teodoreanu, Henriette Ivonne Stahl).

Bibliotecar **Daniela Argeșeanu**

Să mai citim puţin!

O istorie a literaturii roşiorene

Alexandru Cutieru (I)

Alexandru Cutieru s-a născut în ziua de 27 ianuarie 1961, în comuna Siliștea-Gumești, județul Teleorman. A urmat Școala Generală din comuna natală, după care a urmat și a absolvit, în anul 1980, Liceul de Matematică-Fizică „Anastasescu", devenit ulterior (din 2000) Colegiul Național „Anastasescu" din Roşiorii de Vede.

În 1986, a absolvit Facultatea de Istorie – Filosofie, secția Filosofie-Istorie, a Universității „Alexandru Ioan Cuza" din Iași.

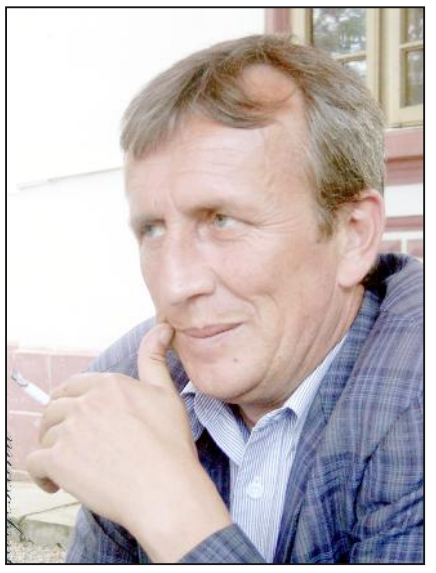

Alexandru Cutieru a fost redactor și secretar literar la „Teatrul de Stat" din localitatea Sfântul Gheorghe, după care a intrat în învățământ, lucrând până în prezent ca profesor de Istorie și Cultură Civică la Școala Generală „Marin Preda" din comuna Siliștea-Gumești, județul Teleorman.

În 1979, a debutat cu versuri în ziarul „Teleormanul". A fost redactor la publicațiile: „Opinia studenţească" (Iași), „Premiera" (Sf. Gheorghe), „România" (București), „Drum" (Roșiorii de Vede) și „Informația Teleormanului" (Alexandria).

A colaborat cu poezii, articole şi eseuri la numeroase reviste din județul Teleorman și din restul țării, dintre care spicuim: „Convorbiri literare", „Cuvînt nou", „Flacăra Iaşului", „Interval", „15 Noiembrie", „Meandre" (Alexandria), „Placebo" (Videle) etc. A fost redactor-colaborator la „Radio Cultural" din Tg. Mureş și „Impact" din Roșiorii de Vede.

A fost membru al cenaclurilor: „Gala Galaction" (1978 – 1980) din Roșiorii de Vede, „Junimea" (1982 – 1986) și „Eminescu" din Iași, „Orizonturi" (1987 – 1989) din Sfîntul Gheorghe, județul Covasna, „Interval" (1990 – 1991) din Braşov. În prezent, este membru al Asociației Culturale „Mileniul 3" din Roșiorii de Vede.

Editorial, a debutat în anul 2009, cu volumul de versuri *Așteptare lângă cuvinte* (București, Editura Semne, 2009), întâmpinat favorabil de critica literară.

A câştigat numeroase premii şi menţiuni la concursurile profesional-ştiinţifice la nivel naţional. Cel mai valoros Premiu Naţional a fost cel acordat de Universitatea din Bucureşti în 1986 pentru lucrarea *Dialecticul în ontologia metaforei la Eminescu*.

Opera sa literară este alcătuită din următoarele volume de versuri și publicistică: *Așteptare lângă cuvinte*, versuri, București, Editura Semne, 2009, colecția „Mileniul 3.ro"; *Pietre de încercare*, publicistică, Alexandria, Editura Tipoalex, 2015; *Solilocvii siliștene*, poeme, Iaşi, Editura Rotipo, 2016.

Alexandru Cutieru figurează cu grupaje de poezii în antologiile: *Șapte Poeți* (Iași, 1986); *Melancolii la ore princiare* (Videle, Editura Euro-Vida M, 1999); *Nepoții lui Moromete. 13 scriitori din Teleorman* (Bucureşti, Editura Muzeul Literaturii Române, 2003); *Lira lui Orfeu*, antologie de poezie roșioreană (Alexandria, Editura Tipoalex, 2013).

De asemenea, este inclus cu eseuri în următoarele antologii sau volume: *Prea scurta noastră trecere...* (București, Editura Paco, 2005), cu un micro-eseu dedicat memoriei prozatorului roșiorean Florian Troscot; *Rodul câmpiei* (Alexandria, Editura Tipoalex, 2009), cu eseul intitulat *Moromețianismul*; *Marin Preda. Confesiune și romanesc*, volum omagial dedicat împlinirii a 35 de ani de la moartea scriitorului (ediție îngrijită de Stan V. Cristea, Craiova, Editura Aius, 2015, pp. 64-73), cu eseurile *Ilie Moromete. Geneza personajului arhetipal* și *Ilie Moromete și moromețianismul*.

Despre opera sa literară au scris: Paul Amet, Liviu Antonesei, Gabriel Argeşeanu, Ion Bădoi, Iulian Bitoleanu, Constantin T. Ciubotaru, Liviu Comșia, Stan V. Cristea, Daniel Dimitriu, Anghel Gâdea, Horia Gârbea, Doru Macrinici, Argentin Șt. Porumbeanu, Ștefan Stan.

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

In memoriam
Dumitru Vasile Delceanu

Zilele trecute, am aflat cu regret profund despre stingerea din viață a profesorului, scriitorului, criticului și istoricului literar Dumitru Vasile Delceanu.

Originar din satul Tudor Vladimirescu, comuna Salcia, județul Teleorman, **Dumitru Vasile Delceanu** (n. 23 martie 1944 — m. 13 mai 2021) a fost elev al liceului „Unirea" din Turnu Măgurele, apoi, a absolvit Facultatea de Filologie a Universității din București în 1983.

Poet, prozator, epigramist, critic și istoric literar, publicist, profesor de limba și literatura română și director mai întâi la Școala din comuna Salcia, apoi la Liceul „Unirea" din Turnu Măgurele (până la ieșirea la pensie în 2007), senator în Parlamentul României (1992-1996), soț și tată de familie, Dumitru Vasile Delceanu a fost una dintre personalitățile emblematice ale culturii teleormănene contemporane.

A debutat editorial în volumul *Cântec pentru zorii de zi*, caietul debutanților 1983-1985 (București, 1987). Ca scriitor, a publicat peste 15 volume, dintre care amintim: *Între lacrimă și stea*, poezii (București, Editura Albatros, 1987); *Dinspre singurătate*, poezii (București, Editura Litera, 1987); *Anotimpul vindecării*, poezii de dragoste, (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1991); *Cerul din fântâni*, poezii (Turnu Măgurele, Editura Cetatea, 1992); *Pasărea de fum*, versuri (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1994); *Armura lui Darie*, glose pe marginea vieții și operei lui Zaharia Stancu (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1994); *Colivia cu îngeri*, epigrame (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1994); *Satul păzit de greieri*, proze, (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1995); *Dimitrie Stelaru, un înger căzut* (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1998); *Viața Liceului „Unirea" Turnu Măgurele*, monografie (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 1999); *Păstor peste năluci*, antologie lirică (Alexandria, Editura Rocriss, 2004); *Trei decenii de eternitate*, album in memoria Zaharia Stancu (Alexandria, 2004); *Vocația scrisului în Teleorman* (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 2005); *Zăpadă și cenușă* (Alexandria, Editura Teleormanul Liber, 2005); *Trubadur în pustie*, versuri (București, Editura Nouă, 2011); *Privighetori bolnave*, versuri (Alexandria, Editura Tipoalex, 2011); *Un copil de vârsta a treia*, broșură tipărită (București, Editura Rawex Coms, 2012); *Trandafir înjunghiat*, antologie lirică (Alexandria, Editura Tipoalex, 2012); *Răstignit pe frunză*, versuri (Smârdioasa, Editura Tehnoprint G.P., 2007); *Hotarul târziului*, antologie lirică (Alexandria, Editura Tipoalex, 2020).

A colaborat cu versuri, proză și articole critice la următoarele reviste literare: „Argeș", „Caligraf", „Familia", „Meandre", „Opinia", „Teleormanul", „Tribuna Teleormanului", „Teleormanul Liber", „Pagini teleormănene" etc.

A fost inclus cu versuri în mai multe antologii literare, printre care: *Scriitori teleormăneni în viață*, vol. I (Alexandria, Editura Tipoalex, 1997), antologie realizată de Ion Al. Stănescu; *Zece poeți — o sută de poezii: Centenar Marea Unire* (Cluj-Napoca, Editura Neuma, 2018), antologie realizată de Florea Burtan. Este inclus în mai multe dicționare: *Dicționar al oamenilor de cultură, artă și știință, din județul Teleorman* (Pitești, Editura Calende, 1993), realizat de Ion Al. Stănescu; *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni* (Alexandria, Editura Rocriss, 2005), realizat de Stan V. Cristea.

Prin plecarea lui Dumitru Vasile Delceanu dintre noi, cultura teleormăneană suferă o grea pierdere. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Lecturi în lumină

Caty Urucu: *Lumina destinului*, roman memorialistic

— Continuare din numărul anterior —

Mereu pe drumuri, scriitoarea ne ţine frumoase şi instructive lecţii de cultură generală, de istorie, de arhitectură, vorbindu-ne despre clădirile pe lângă care trece, despre ctitorii acestora şi perioada când au fost înălţate…

Spiritul critic o însoţeşte permanent, face observaţii pertinente, judecă strâmbătăţile, se revoltă împotriva nedreptăţilor de tot felul şi pe care le întâlneşte la tot pasul. Este atâta amar adunat în cuvintele în care vorbeşte despre condiţia femeii trecute de o anumită vârstă, aici pe frumoasele plaiuri mioritice…! „Nu sunt angajată cu contract de muncă, fiindcă astea sunt condiţiile de angajare, de la o vreme, mai ales dacă ai peste cincizeci de ani, aşa ca mine. Nu mai ai drepturi, începând cu această vârstă. Angajatorii se uită la tine ca la o specie preistorică, copiii aşteaptă să mori, dacă din asta pot beneficia, iar dacă trecerea ta în lumea celor drepţi nu le prezintă interes, te *binecuvântează* cu o completă ignorare…".

Cartea *Lumina destinului* este înţesată cu citate biblice, filosofice, construcţii cu caracter gnomic, definirea unor sentimente şi stări sufleteşti, rezultate din experienţa personală, aforisme reţinute din lecturile făcute de autoare, ceea ce conferă textului frumuseţe, o notă de originalitate şi îi imprimă acestuia un aer uşor academic. Pentru frumuseţea în sine a unora dintre ele, le voi relua şi eu, chiar dacă, scoase din context, nu mai au aceeaşi relevanţă. Biblice: „Mă încred în voi în toate privinţele" (Apostolul Pavel); „Blestemat să fie omul care se încrede în om; binecuvântat cel care se încrede în Dumnezeu" (Ieremia, 17; Vechiul Testament); Filosofice: „Din flacăra purificatoare a durerii, negarea voinţei de a trăi, adică eliberarea, izbucneşte ca un fulger" (A. Schopenhauer); „Vine o clipă în care fiecare îşi spune: ori Dumnezeu, ori eu… şi se aruncă într-o luptă din care amândoi ies împuţinaţi" (Emil Cioran); „Fără muzică, viaţa ar putea fi doar o eroare." (Nietzsche)…

Deşi avem în discuţie o carte în care principalul mod de expunere este naraţiunea, descrierea poetică (poezia însăşi) însoţeşte paginile de proză ca o muzică în surdină. „Copacii aceştia încorsetaţi de ziduri dese şi de bătrânele balcoane sunt dovada că voinţa şi statornicia există"; „Ne frământăm ca nişte valuri, care se vor sparge de mal, indiferent de mărimea şi de durata lor. Ne agităm pentru atâtea nimicuri, pentru orgolii, pentru ambiţii şi prea multe alte deşertăciuni…!".

Dintre definiţiile pe care scriitoarea le dă unor lucruri obişnuite, mi-au reţinut atenţia acelea legate de artişti: „Artiştii par coborâţi din altă lume, găsesc mereu puterea de a se implica, de a dărui aproape tot timpul lor, energia şi priceperea, fără să ceară ceva în schimb. Doamne, cât pot fi de frumoşi şi de modeşti!"; „Întotdeauna mă gândesc că aceia care creează artă de orice fel sunt nişte sfinţi. Ei îşi sacrifică timpul, răbdarea şi viaţa de dragul talentului primit de la divinitate, pentru noi, consumatorii de frumos…!"; de iubire: „Iubirea e un trăznet blând, trimis de Dumnezeu, din care niciodată nu mai ieşim aşa cum am intrat…".

Pe parcursul romanului, am întâlnit undeva fraza: „În viaţă există trenuri pe care nu trebuie să le pierzi!". Nu am reţinut personajul care a rostit-o, dar cred că acest citat defineşte foarte bine starea de spirit a scriitoarei, pentru care scrisul este unul dintre aceste „trenuri", în care Caty Urucu a urcat la timp şi călătoreşte spre o destinaţie sigură: Succesul!

Domniţa Neaga

Meridiane critice

FRANCHEȚE ȘI INTIMITATE
(*Sesiunea de toamnă*, de Eugen Negrici)

După ucenicia întru cultura medievală religioasă (*Antim. Logos și personalitate*, 1971) și cronicărească (*Narațiunea în cronicile lui Grigore Ureche și Miron Costin*, 1972), plus periplul prin teoria literară, semiotică, axiologie (*Expresivitatea involuntară*, 1977, *Imanența literaturii*, 1981, *Iluziile literaturii române*, 2008), Eugen Negrici a confirmat și în postura de critic literar (*Literatura română în comunism. Proza*, 2002, respectiv, *Poezia*, 2003), pentru ca, la amurgul vieții, să fie tentat de literatura subiectivă, acceptând ceasul mărturisirii, al autoevaluării, al retrospectivei, prin volumul *Sesiunea de toamnă* (Editura Cartea Românească, 2015).

Încă din prefață, autorul avertizează că specia literară **jurnalul** are în opinia sa alte accepții, concret el rămâne un act clar de literatură, sinceritatea alternând cu jocul de-a măștile, semn că el, confesivul, nu va fi sechestrat total de adevăr, realism, ci își va asuma o marjă de fantezie, de invenție (p. 5).

Noua carte, apărută în anii din urmă, acoperă patru decenii de existență (1975-2015), radiografiind neliniar, ci sincopat, perioada lectoratului de la Bratislava, studenția, copilăria liniștită pe meleaguri vâlcene într-o familie onorabilă, cu reminiscențe haiducești, cariera de universitar, ceaușismul privativ de libertate, lumea scriitoricească policromă... În însemnările cotidiene și aleatorii se încearcă un echilibru între monada eului și exteriorul fie benefic, grație succesului profesional și oamenilor de bine, fie întunecat de politic ori animat/ caricaturizat de diverși pigmei — detractori, diletanți, politruci, culturnici — roșii de invidie ori mânie (proletară?)

Imperturbabilul Eugen Negrici își edifică bustul de critic și istoric literar neaderând la clasica „trambulină" — cronica literară —, optând pentru construcții scientiste robuste, de sinteză, pe un soclu lingvistic, stilistic, frizând clișeele ideatice, mizând pe inedit, cu orice risc.

Și nu a dat greș din moment ce blazonul de premiant etern — liceu, olimpiade, facultate — s-a prelungit de la sine și postdoctorat prin cele cinci cununi acordate de Uniunea Scriitorilor și alte 4-5 distincții supreme din partea unor reviste faimoase precum „România literară", „Manuscriptum", „Convorbiri literare", „Observatorul cultural"...

Onest și franc, diaristul nu omite primul eșec intelectual, hiperbolizat în mică dramă, recalibrată, retușată de ai săi, de rubedenii bibliofile, evlavioase, catalizatoare. Refugiul la țară, în climatul moral, sănătos, nepervertit de doctrina timpului, îl energizează și îl transformă în filolog învingător. Sunt pagini duioase greu de redat...

Liricul se infiltrează în toți porii narativului, căci septuagenarul memorialist își portretizează delicat părinții: mama, o făptură sensibilă, cu 5 generații de preoți, calmă, blândă, iar tatăl, un ofițer superior, cu facultate, în armata regală, ambițios, cu har beletristic.

Atent la strategiile literare, autorul comută discursul subiectiv spre domeniul criticismului zugrăvind în culoarea gri o epocă a neajunsurilor, cu bucurii liliputane, înțesată de activiști care, culmea, nu prea oxidau mediul scriitoricesc, o elită sieși suficientă, antenată, firește, la Vest.

Mărturisitorul Eugen Negrici, ca și Umberto Eco, face referiri la botez, la numele său și realizează flash-uri cu oamenii providențiali din viața lui, de la Cicerone Poghirc, ce l-a deturnat de la Politehnică spre Litere, la Mircea Ciobanu, nașul literar, editorul de multe opuri negriciene, mai ales, N. Manolescu, un binefăcător în plan profesional, scriitoricesc.

Abilul literat acordă spațiu și descrierilor de scene, evenimente rarisime — prietenia cu Nicolae Manolescu, sejurul de la Neptun al scriitorilor profesioniști, descinderea marelui „cârmaci" în Craiova, cu ocazia deschiderii anului universitar — apoi plonjează iarăși în confesiv, în imortalizarea clipei...

De altfel, relației cu vâlceanul Manolescu i se acordă destul spațiu epic, schițând chiar o paralelă agreabilă privitoare la destinul celor doi universitari de calibru. Pentru transferul la București, recunoștința ex-craioveanului Negrici nu se cuantifică în cuvinte... Cu eleganță și afabilitate, se formulează o interogație a empatiei „Cum am ajuns să îl iubesc pe Nicolae Manolescu?" (p. 195 și urm.).

Vânătoarea, marile prietenii dintre scriitori, dușmănia, ceaușismul, devoțiunea la masa de lucru, efigia lui Sorescu, insolitul Nicu Negrici... asigură o țesătură motivică supercaptivantă, inclusiv la o a doua lectură a *Sesiunii de toamnă*..

De remarcat și alte picanterii, ca și inserțiile cu maxime, vorbe de duh, parafrazări din Rimbaud, Camus, Nietzsche, Kierkegaard, Octavio Paz, Noica, Valéry.

De ce acest titlu și mai ales atributul „de toamnă" ? Deoarece între sezonul estival și cel autumnal, lunile respective invită la reflecție, introspecție, revizuirea cunoștințelor, a comportamentelor, știut fiind că în studenție există și o a doua șansă a redresării unei situații ori, de ce nu?, a progresului...

O posibilă proiecție simbolică a titlului ar mai fi: de examen al vieții, toamnă a vârstei, singulară probă scripturală (jurnalul).

După atâtea exegeze laureate, Eugen Negrici își permite un moment de respiro de la pupitrul **criticului total** — asimilându-i sub cupolă pe istoricul literar și pe teoretician —, uimindu-și plăcut cititorii, printr-o scriere aparte, imagine, aposteriori, a unui ev ideologizant, oprimator, dar cu numeroase subterfugii pentru scriitorii nealiniați, nearondați sistemului politic.

Și acest nou pariu (jurnalier) va fi adjudecat de către Eugen Negrici…

Prof. Dr. **Iulian Bitoleanu**

În împărăția numărului șapte

Pătrunzând în istoria matematicii (în cazul de față, în istoria numerelor), vom constata că fiecare număr își are povestea sa cu fel și fel de detalii și de nuanțe. Spre exemplu, despre numărul trei aflăm că: Poseidon folosind o furcă cu trei dinți (tridentul) ridica apele mărilor sau cutremura Pământul; Piramidele antice aveau fețele triunghiulare; în cântecele noastre populare apare frecvent numărul trei (foaie verde de trifoi, frunză verde trei migdale); apoi, soacra cu trei nurori, capra cu trei iezi, împăratul avea trei feciori ș. a.

Se pare totuși că numărul șapte a fost cel mai răsfățat dintre toate. Este considerat ca numărul care guvernează lumea. Antichitatea greacă preamărea 7 înțelepți, Minunile lumii erau în număr de 7, Minotaurul devora în fiecare zi câte 7 băieți și 7 fete, tot în Antichitate se presupunea că există doar 7 planete mari, iar numele lor a fost dat celor 7 zile ale săptămânii. Și putem veni cu date mai recente decât cele din Antichitate, după cum vom vedea în cele ce urmează, subliniind rolul numărului 7 (mai ales) în limba română. Se pare că tot ce gravitează (și) în arealul românesc are la bază tot mirificul număr 7. Admiteți-mi, vă rog, ca în text să subliniez rolul numărului 7 în limba română prin marcarea cuvintelor specifice domeniului tratat, prin majuscule.

Începem cu TĂRÂMUL CREȘTIN prin a sublinia că Dumnezeu a creat lumea în 7 zile hotărând ca șase zile să lucrăm și pe-A ȘAPTEA s-o serbăm. Și dacă numele Acestui mare CREATOR nu se scrie în limba română cu 7 litere, se compensează cu brio această lipsă prin faptul că omul este legat de Dumnezeu prin RELIGIE pe care dacă și-a însușit-o devine CREȘTIN ORTODOX sau CATOLIC. PREOTUL este un APOSTOL care se formează într-un SEMINAR unde după absolvire va conduce o PAROHIE, iar dacă va deveni EPISCOP, va conduce o EPARHIE. În timpul SLUJBEI, PREDICĂ cu EVLAVIE și PIETATE, printre exprimările de bază folosind verbele a SPOVEDI și a ÎNCHINA. Cel mai iubit cuvânt însă care în limba română se scrie cu 7 litere, nume ce nu poate fi exclus din acest material este numele Mântuitorului nostru Iisus HRISTOS. Și să amintim că fiecare CREȘTIN, chiar dacă nu este practicant, cel puțin de trei ori intră în biserică, în principalele momente ale vieții: BOTEZUL, CUNUNIA și MOARTEA. Și dacă ni se permite să facem și un joc de cuvinte, una dintre cele mai mari sărbători PASCALE, PAȘTELE, se obține prin anagramarea cuvântului ȘAPTELE, urmărit de noi. Și să nu se înțeleagă cumva că neglijăm sfânta sărbătoare de CRĂCIUN.

Alfabetul limbii române are și el o caracteristică legată de numărul 7 în componența sa întâlnind 7 vocale: a,e,i,o,u,ă,î(â) ceea ce nu întâlnim în limbile celorlalte popoare, îndeosebi în limbile de circulație. Aceste vocale îi conferă limbii noastre o anumită ARMONIE în pronunție. Dumnezeu ne-a făcut cadou prin acest bagaj FONETIC o adevărată COMOARĂ. Ba, mai mult, vom constata că majoritatea cuvintelor radicale din limba română sunt alcătuite din câte 7 litere. Să nu uităm că avem ISTORIA prezentată pe CELEBRA COLUMNĂ și că ne extragem esența din nemuritoarea MIORIȚĂ.

Limbajul muzical se bazează și el pe un alfabet format doar din 7 note, rodul fermecat al celor 7 sunete muzicale: do, re, mi, fa, sol, la, si sau C, D, E, F, G, A, H (în alt limbaj). De fapt, muzica este o combinație „neobișnuită" din sunete obișnuite, omul trăind muzica înainte de a articula CUVINTE. Sunetele muzicale sunt produse de vibrațiile regulate ale corpurilor elastice (a spus-o Pitagora), care conduc la ARMONII, spre deosebire de vibrațiile neregulate care conduc la ZGOMOTE.

- va urma -

Bibliografie: Gh. Mitroaica, *Un număr sprijină lumea*, Ed. Știință și tehnică, 1998

Prof. **Ion SCARLAT**

CRONICAR XXI

Relaţiile româno-italiene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Cercurile conducătoare de la București nu au putut să treacă peste faptul că Italia, Ciano și Mussolini personal erau aprigi susținători ai revizionismului maghiar și zgomotoși promotori ai revizuirii Tratatelor de la Paris, care însă consacraseră oficial România Mare. Dorința supremă a lui Antonescu, mai ales după eliberarea Basarabiei și Nordului Bucovinei în iulie 1941, era recăpătarea Nordului Transilvaniei, răpit prin Dictatul de la Viena din august 1940, impus României prin voința lui Hitler și Mussolini[1].

Ori această retrocedare era imposibilă atât timp cât Mussolini și Italia fascistă rămâneau mai departe sprijinitori fermi ai Ungariei Mari. De câte ori au avut ocazia de a interacționa cu factorii de conducere ai Italiei fasciste, Ion Antonescu și Mihai Antonescu au ridicat cu insistență, ca problemă primordială în cadrul relațiilor italo-române, renunțarea Italiei de a mai susține revizionismul ungar și acceptarea retrocedării Nordului Transilvaniei către România.

Problema recuperării Nordului Transilvaniei, unde mareșalul Antonescu și Mussolini s-au aflat de la început până la sfârșit pe poziții complet opuse, a marcat profund negativ relațiile româno-italiene între anii 1940-1944, încărcându-le cu neîncredere, suspiciune și reținere. Acest fapt a avut și o consecință economică dureroasă, anume ratarea realizării unei cooperări economice bilaterale unde potențialul era deosebit de ridicat și unde ambele țări aveau foarte mult de câștigat. Și aceasta mai ales în acei ani grei ai războiului și ai blocadei navale britanice, în care comerțul extern al României și, mai ales, al Italiei, au fost afectate de ruperea brutală a comerțului extern cu țările de peste mări.

Generalul Ion Antonescu s-a pronunțat în vara anului 1940 împotriva cedării fără luptă a Basarabiei și Nordului Bucovinei. Dar atunci când a preluat puterea, în septembrie 1940, o condiție impusă de Germania pentru ca el să fie acceptat în fruntea țării a fost ca generalul să aprobe și să pună efectiv în practică prevederile Dictatului de la Viena, prin care s-a cedat Ungariei Nordul Transilvaniei. Această dureroasă renunțare la Transilvania a rănit profund orgoliul imens al lui Antonescu: primul său act în fruntea țării era transpunerea în practică a Dictatului de la Viena, realizată tocmai de cineva care luptase în Primul Război Mondial pentru recuperarea acestei provincii. Cu atât mai dureroasă era pentru Antonescu renunțarea la luptă contra Ungariei, cu cât în condiții similare, în iunie 1940, el criticase pe regele Carol al II-lea pentru că acceptase cedarea fără luptă a Basarabiei.

Aflat acum într-o situație identică — de conducător al țării pus în fața situației de a pierde un teritoriu al patriei — precum Carol al II-lea în vara lui 1940, Antonescu a recurs la soluția umilitoare, dar practică, a marelui său dușman, regele: cedarea fără luptă! De aceea, tot timpul guvernării sale, Antonescu a fost în sinea sa apăsat de sentimentul de culpabilitate față de cedarea Transilvaniei și a fost realmente obsedat de a recupera provincia pierdută și de a-și căpăta prestigiul de „Salvator al neamului".

Înverșunarea sa de a recăpăta Transilvania l-a făcut ca în toate discuțiile sale față în față cu Hitler și Mussolini, generalul Antonescu (devenit în 1941 mareșal) să ridice neobosit problema nedreptății săvârșite României de către Germania și Italia prin Dictatul de la Viena. Refuzul lui Mussolini de a lua în calcul revizuirea Dictatului a însemnat pentru Antonescu o mare umilință personală și un obstacol de netrecut în calea restabilirii relațiilor amicale reale cu Italia fascistă.

Relațiile româno-italiene dintre anii 1940-1944 au avut la bază acest diferendum crucial dintre Antonescu și Mussolini, cei doi dictatori care conduceau orgolioși și cu puteri absolutiste țările lor. Neîncrederea și dezamăgirea și-au pus amprenta în mod decisiv pe toate încercările de cooperare politică, economică sau culturală dintre România și Italia. Anticomunismul celor doi dictatori, legăturile solide ale fiecăruia cu Hitler și alte elemente care împingeau spre o strângere a relațiilor italo-române erau prea puțin pentru a umple prăpastia de netrecut care se crease între cei doi aliați din Axă, odată cu Dictatul de la Viena.

[1] La 21 august 1944, mareșalul Antonescu spunea că în Dictatul de la Viena italienii au fost, de fapt, figuranți, totul fiind decis de Hitler: „La Viena Mussolini, Ciano și în general, Italia, nu mai contau, cum nu au mai contat nici în anii care au urmat." (Gh. Buzatu, *Mareșalul Antonescu în fața istoriei*, vol.II, Iași, 1990, p. 249).

- va urma -

Prof. dr. **Florin Iordăchiță**

Așa vă place istoria?

140 de ani de la proclamarea Regatului România și a lui Carol I ca Rege al României

În 1866, când prințul Carol de Hohenzollern l-a întrebat pe cancelarul Bismarck dacă este de acord să primească să fie principele României, acesta i-a răspuns că este inacceptabil ca un prinț german să se închine în fața sultanului otoman, la care Carol i-a răspuns că nu va face aceasta și că va căuta să obțină cât mai repede independența statului pe care îl va conduce.

Devenit principe al României la 10 mai 1866, când a depus jurământul de conducător al României, obiectivul politicii sale externe a fost acela de a obține cât mai rapid independența noii sale țări.

Carol I a acordat o atenție deosebită modului de organizare militară a armatei române, reorganizând legislația militară, doctrina și strategia, armamentul și instrucția tactică, dar și strategia militară.

Al doilea său obiectiv a fost acela de a aduce la guvernare acei oameni politici patrioți, favorabili obținerii independenței, aducând la putere în 1876 un nou guvern liberal condus de Ion C. Brătianu, având la externe pe Mihai Kogălniceanu, iar ca ministru al armatei pe generalul Cernat.

Și-a dat seama că sorții favorabili independenței creșteau dacă putea încheia o alianță cu o mare putere a Europei timpului.

Ca urmare, în urma tratativelor purtate cu Rusia țaristă în Crimeea purtate de I.C. Brătianu, M. Kogălniceanu cu țarul Alexandru al II-lea și cancelarul Gorceakov, la 4 aprilie 1877, s-a încheiat la București un tratat politic și o convenție militară prin care Rusia se angaja să respecte granițele României care permitea trecerea armatelor ruse pe teritoriul său pentru a ajunge în Bulgaria pentru a lupta cu turcii.

Rușii, la început, nu au acceptat colaborarea cu armata română.

În luna aprilie 1877, Camera Deputaților a aprobat convenția cu Rusia cu 79 voturi pentru și 25 contra, iar Senatul, cu 41 voturi pentru și 10 împotrivă.

În discuțiile cu rușii, s-a hotărât ca armata română să apere linia Dunării, apoi să treacă în Oltenia, apărând zona până la granița cu Serbia.

Țarul și cancelarul Gorceakov nu erau de acord cu participarea armatei române la luptele cu turcii, iar dacă românii voiau să lupte, armata lor trebuia pusă sub comandă rusă, aceasta deoarece, la sfârșitul războiului, Rusia dorea să anexeze cele trei județe din sudul Basarabiei.

La 28 aprilie/ 8 mai, turcii au bombardat orașele românești de pe malul Dunării — Calafat, Bechet, Turnu, Giurgiu, Oltenița, Călărași.

La Calafat, bateria „Ștefan cel Mare" a ripostat, deschizând și ei focul asupra Vidinului, în prezența domnitorului Carol I, care a rostit cu acest prilej celebrele cuvinte: „Asta-i muzica ce-mi place!".

România dispunea în momentul începerii luptelor de o armată de 100.000 de militari, dintre care 58.000 armată operativă ce dispunea de 190 tunuri Krupp.

La Islaz, în Teleorman, a căzut la datorie sergentul major Florea Bejan, fiind primul militar român care a murit în Războiul de Independență.

În aceste împrejurări, la 9/ 21 mai 1877, Parlamentul a proclamat independența României.[1]

În Camera Deputaților, deputatul Nicolae Elena a interpelat guvernul dacă a adus la cunoștința puterilor garante ruperea relațiilor cu Poarta în vremea atacurilor acesteia.

A răspuns ministrul de externe Mihail Kogălniceanu spunând: „Suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare, suntem o națiune liberă și independentă".[2]

Apoi, Camera a votat cu 79 voturi pentru și 2 abțineri. În aceeași zi, Senatul a votat în unanimitate independența, prezidat de Dimitrie Ghica.

Independența a fost salutată cu un entuziasm de nedescris de zeci de mii de oameni, români strânși în jurul Parlamentului și pe străzile din jur, ce au manifestat cu drapele și torțe, cântând „Deșteaptă-te române!"

A doua zi, pe 10/ 22 mai 1877, Guvernul, Parlamentul au mers la Palat să-l felicite pe Carol I ca domn independent.

Luând cuvântul Ion C. Brătianu, l-a numit pe Carol I: „Întâiul oștean și domnul României libere și independente".

Proclamarea independenței trebuia recunoscută de marile puteri europene care s-au arătat rezervate, unele chiar ostile, de a recunoaște independența României.

Singura țară europeană care a recunoscut imediat independența României a fost Italia.

În fața atitudinii puterilor europene, Carol I a adresat un ordin de zi către armată prin care arăta necesitatea de a acționa pe calea armelor.

Armata română a fost mobilizată, ea număra 120.000 de oameni, dintre care 58.000 formau armata activă, 30.000 efective de miliție, 16.000 gărzile civile și orășenești, 14.000 recruți.

În iunie, armata rusă, sub conducerea marelui duce Nicolae, fratele țarului Alexandru al II-lea, a trecut Dunărea și a început operațiunile militare contra turcilor, dar, săvârșind greșeli strategice, au fost pe punctul de a fi aruncați în Dunăre. Atunci, la 19/ 31 august, marele duce Nicolae a adresat o telegramă domnitorului Carol I prin care îi solicita urgent ca armata română să treacă Dunărea pentru a salva trupele rusești.[3]

Ca urmare, armata română trece Dunărea pe podul de vase la Slătioara și participă activ la luptele cu turcii.

În urma tratativelor cu țarul Alexandru al II-lea, Carol I este numit comandant suprem al armatelor române-ruse de la Plevna, ajutat de generalul rus Zațov și de generalul Alex Cernat, comandantul efectiv al armatelor române.

Armata română s-a umplut de glorie pe câmpurile de luptă din Bulgaria, obținând importante victorii la Plevna, Rahova, Vidin, Oponez etc., pierzând circa 10.000 de militari.

Congresul de la Berlin din iunie 1878 a recunoscut independența de stat a României, căreia i s-a făcut o mare nedreptate, fiind obligată să cedeze Rusiei sudul Basarabiei, deși rușii, prin Tratatul de la 4 aprilie 1877 semnat de țarul Alexandru al II-lea, se obligau să respecte integritatea teritoriilor României.

După 1878, pe plan politic, s-a luat hotărârea schimbării statutului internațional al României, precum și a rangului domnitorului, urmând ca România să fie proclamată Regat, iar Carol I să devină regele României.

Ceremonia încoronării lui Carol I

A avut loc la 10/ 22 mai 1881, precedată de 101 lovituri de tun. La ora 10:15, regele și regina au plecat de la Cotroceni spre Gara de Nord, de unde începe alaiul încoronării.

Carol I călărea un splendid cal negru, iar regina Elisabeta se afla într-o trăsură însoțită de fratele regelui, Leopold de Hohenzollern, și de fiii acestuia, Rudolf și Ferdinand, moștenitorul tronului.

La Mitropolie au fost așteptați de înalți clerici și de peste 6.000 de delegați reprezentând județele țării.

Regele și Regina au intrat în biserică, unde s-au închinat la icoane, au ieșit și au luat loc într-o tribună amenajată special în aer liber. A urmat un TeDeum și serviciul de sfințire al coroanelor regale aduse de 4 generali.

Mitropolitul a dat prima binecuvântare solemnă stropind cu apă sfințită cele două coroane în timp ce erau trase 101 salve de tun.

Apoi, regele și regina au semnat un pergament ce conținea Legea de proclamare a Regatului.

După încheierea ceremoniei la Patriarhie, alaiul a pornit spre Palatul Cotroceni, fiind aclamați de populația fericită.

La Palatul Cotroceni, coroana Regelui Carol, ce a fost confecționată din oțelul unui tun luat de la Plevna, stropit cu sângele ostașilor români, a fost adusă de președintele Senatului, Dimitrie Ghica, iar coroana de aur a reginei Elisabeta a fost adusă de președintele Camerei, C. A. Rosetti.

După primirea coroanelor, regele Carol a ținut un discurs în care a spus: „...Primesc cu mândrie această coroană ce va fi păstrată ca o comoară prețioasă amintind de momentele grele și timpurile glorioase ce am străbătut împreună, ea va arăta generațiilor viitoare voința românilor din aceste timpuri și unirea care a domnit între țară și Domn.

Pentru mine și regină însă, coroana cea mai frumoasă este și rămâne dragostea și încrederea poporului pentru care nu avem în gând decât mărirea și strălucirea lui. Să ne unim deci în fața acestor steaguri care au strălucit pe câmpul de oroare, embleme ale regatului în fața acestei măreț manifestații pentru care țara întreagă a alergat în Capitală spre a fi martora acestei zile fericite.

Să trăiască iubita noastră Românie, astăzi încoronată prin virtuțile sale civile și militare!"[4]

Festivitățile au durat până pe 14 mai, prin defilarea în fața regelui și reginei a unui alai istoric și alegoric al artei, comerțului, industriei și societăților.

Ce timpuri! Ce oameni!...

[1] Monitorul Oficial din 14-19 mai 1877
[2] Ibidem, 22 mai 1877
[3] *Memoriile regelui Carol I*, pp. 191-192
[4] I. Scurtu, *Carol I*, ediția Enciclopedică, București, 2001, p. 123

Prof. **Gheorghe Vlad**

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPA DE ACASĂ

Centrul EUROPE DIRECT Teleorman şi-a deschis porţile

(Urmare din pag. 1)

Încă de la început, EUROPE DIRECT Teleorman, ca prim punct de acces la Uniunea Europeană pentru cetăţenii teleormăneni, îşi propune să întreţină un

dialog proactiv şi constant cu categorii variate de grupuri-ţintă, pentru a încuraja participarea acestora la proiectul european, furnizându-le informaţii, consiliere şi asistenţă în domenii în care Uniunea Europeană îşi desfăşoară activităţile, strategiile sale, priorităţi şi viitor.

Constituindu-se ca un serviciu local, destinat comunităţii judeţului Teleorman, Centrul EUROPE DIRECT Teleorman oferă următoarele servicii: acces la informaţii, consultanţă, asistenţă şi răspunsuri la întrebări privind legislaţia, politicile, drepturile cetăţenilor UE, programele şi posibilităţile de finanţare ale Uniunii Europene; oportunitatea cetăţenilor de a comunica instituţiilor U.E. reacţiile lor sub forma unor întrebări, opinii şi sugestii; permite Comisiei Europene să îmbunătăţească transmiterea de informaţii exacte şi adaptate necesităţilor locale.

Centrul este pregătit să răspundă solicitărilor venite din partea cetăţenilor prin: calculatoare cu acces gratuit la Internet, instalate la sediu, cu ajutorul cărora utilizatorii pot consulta paginile de Internet dedicate Uniunii Europene, precum şi alte surse de informare pe tematici europene; publicaţii gratuite primite prin Reţeaua EUROPE DIRECT, care vor fi distribuite direct cetăţenilor teleormăneni; accesarea site-ului: *www.edteleorman.ro* (în construcţie) şi a paginii de *facebook* a Centrului ED Teleorman; relaţii cu privire la publicaţiile şi datele cu tematică europeană existente în cadrul Bibliotecii Municipale „Gala Galaction" Roşiori de Vede, care pot fi puse la dispoziţia cititorilor; crearea unei echipe puternice de voluntari implicaţi în activitatea de diseminare a informaţiilor europene. Un alt obiectiv al Centrului EUROPE DIRECT Teleorman este colaborarea cu instituţii şi organizaţii, pentru a participa la acţiuni, dezbateri, seminarii, conferinţe destinate aducerii informaţiei europene mai aproape de cetăţeni. Colaborarea cu mass-media reprezintă o componentă esenţială a acestui obiectiv.

La serviciile puse la dispoziţie de Centrul EUROPE DIRECT Teleorman, pot apela toate categoriile de cetăţeni, indiferent de vârstă, studii sau ocupaţie. Răspunsurile la întrebări sau solicitări vor fi acordate pe loc sau după o documentare mai amplă, în funcţie de complexitatea subiectului, ţinând cont şi de modul în care se face solicitarea (direct la sediul Centrului sau prin telefon, e-mail, scrisoare). De asemenea, echipa centrului va merge în şcoli, pentru a organiza prezentări, a derula discuţii despre UE şi pentru a distribui publicaţii oficiale. Toate serviciile centrului sunt gratuite. De reţinut că Centrul EUROPE DIRECT Teleorman nu poate oferi consultanţă juridică şi nici nu este în măsură să interpreteze legislaţia UE.

Sediul Centrului ED Teleorman este în municipiul Roşiori de Vede, str. Dunării, nr. 54-56, cod: 145100, telefon: 0247-464552, e-mail: *europedirect.teleorman@gmail.com*, iar programul de lucru este de luni până vineri, între orele 08:00-16:00.

• *9 mai - Ziua Europei*

Pentru noi, românii, 9 mai este zi de bucurie din trei motive: este Ziua Europei,

Ziua Independenţei şi ziua în care se sărbătoreşte victoria Coaliţiei Naţiunilor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial. Din ce considerente sărbătorim Ziua Europei pe 9 mai şi nu la o altă dată? Această zi marchează terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, la 9 mai 1945, iar la 9 mai 1950, ministrul francez de Externe, Robert Schumann, propunea un plan de colaborare economică între Franţa şi Germania de Vest, respectiv

Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului - CECO. Acela a fost, practic, momentul în care s-a născut Uniunea Europeană.

Într-o astfel de zi, cu totul specială, la Roşiori de Vede, duminică, 9 mai 2021, a avut loc deschiderea oficială a Centrului ED Teleorman, în prezenţa d-lui primar Valerică Gheorghe Cîrciumaru, a consilierilor locali, a reprezentanţilor Protoieriei Roşiori de Vede, a cadrelor didactice, a oamenilor de cultură, a colaboratorilor instituţiilor roşiorene de cultură şi a jurnaliştilor din presa locală şi judeţeană.

După tăierea panglicii de către primarul municipiului şi de către managerul centrului EUROPE DIRECT Teleorman, Marinela Ruşanu, a fost intonat Imnul Uniunii Europene, „Oda bucuriei", în interpretarea artistului Ion Stîngă. Alocuţiunea d-lui primar Cîrciumaru, expunerea d-lui prof. dr. Florin Iordăchiţă, precum şi comunicarea d-rei Ruşanu au oferit oportunitatea celor prezenţi la eveniment de a cunoaşte Centrul ED Teleorman, de a-i afla misiunea, scopul şi priorităţile Uniunii Europene pentru anul 2021. Totodată, a fost lansată invitaţia către toţi cetăţenii de a se implica, prin cuvântul lor, într-o dezbatere deschisă asupra marilor teme ale timpului nostru.

• *Europa de colecţie*

Sărbătorirea Zilei Europei a continuat, în sala mare a Direcţiei pentru Cultură, Educaţie, Creaţie şi Sport Roşiori de Vede, cu vernisajul expoziţiei filatelice *„Europa de colecţie"*, din colecţia personală a d-lui avocatul Petre Dumitriu. Distinsul colecţionar a prezentat exponatele aflate pe simeze, respectiv: imagini şi documente ale primei expoziţii de filatelie din Roşiori de Vede (1-17 septembrie 1985, cu ocazia împlinirii a 600 de ani de atestare documentară a localităţii noastre); exponatul *„Dimitrie C. Butculescu"* (roşioreanul este primul filatelist atestat documentar din anul 1860, când se afla la studii la Paris), precum şi exponatul *„Flora şi fauna"*, o colecţie ca un semnal de alarmă asupra schimbărilor climatice şi degradarea mediului înconjurător, care pun în pericol viaţa pe planeta noastră şi care au determinat Uniunea Europeană să-şi stabilească, pentru anul 2021, ca prioritate: ***Pactul verde european***, o foaie de parcurs a UE prin care Europa se transformă în „primul continent neutru din punct de vedere climatic".

• *Să cunoaştem EUROPE DIRECT Teleorman!*

Evenimentele înscrise în programul dedicat Zilei Europei au fost urmate de o sesiune online, pe platforma Zoom, despre istoria, valorile, priorităţile şi importanţa Uniunii Europene. Au prezentat comunicări: prof. dr. Florin Iordăchiţă, istoric şi publicist; Marinela Ruşanu, manager proiect EUROPE DIRECT Teleorman; Aurelia Bărbuţ, coordonator evenimente externe şi consilier comunicare. Activitatea s-a bucurat de o participare numeroasă, alcătuită din elevi, studenţi, bibliotecari, profesori, reprezentanţi ai administraţiei locale, dar şi ai comunităţii, în general.

• *Europa de acasă*

Pentru că tinerii joacă un rol central în conturarea viitorului proiectului european şi pentru că vrem ca aceştia să ştie că au un cuvânt important de spus în acest demers, echipa Centrul ED Teleorman a mers, de Ziua Europei, printre ei, în Grădina Publică „Mihail C. Mănciulescu" din Roşiori de Vede. Copii, tineri, dar şi adulţi au primit cu entuziasm mesajele transmise, dar şi steguleţe şi baloane cu însemnele Uniunii Europene.

EUROPA înseamnă OAMENI! Doar împreună conturăm VIITORUL nostru, viitorul UNIUNII EUROPE! Vă invităm alături de noi pentru a proiecta acest VIITOR!

Proiect finanţat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere şi opiniile exprimate aparţin, însă, exclusiv autorilor şi nu reflectă neapărat punctele de vedere şi opiniile Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene. Nici Uniunea Europeană şi nici autoritatea care acordă grantul nu pot fi făcute răspunzătoare pentru acestea.